

W E T O

België-Belgique
P.B.
3000 Leuven 1
2/2817

NA BERLIJN, ROME EN PARIJS

afgifte Leuven 1
(weekblad - verschijnt niet van juni tot augustus)

editoriaal

STUDENTEN,

Veertig jaar geleden vreesde het akademies gezag pamflettistische aankondigingen als deze. Zij duiden op de zoveelste nieuwe manifestatie, zit- of zelfs hongerstaking. Studenten hadden er genoeg van: de universiteit moest eindelijk maar eens democratischer worden. Op hun aandringen veranderde er veel. Het is dan ook de normaalste zaak van de wereld dat we als Leuvense studentenkrant het veertigjarige jubileum van de mei '68-generatie met verve herdenken. Wij hebben dieper gegraven dan andere, luide media en stemmen aan het woord gelaten die tot op heden niet gehoord zijn — het spijt ons zeer, Paul Goossens.

Veertig jaar geleden liet een studentengeneratie de regering Vanden Boeynants vallen. Het is wel duidelijk dat zoiets vandaag onmogelijk is geworden. Studenten hebben inspraak verkregen in alle academische bestuursorganen. Heeft de universitaire overheid op die ironische manier niet verkregen wat ze bekomen wou? Het spreekt voor zich dat studenten het rectoraat niet zullen innemen om zich te kanten tegen beslissingen waar ze zelf verantwoordelijk voor zijn.

De omkering van de hiërarchische waarden die de cesuur van mei '68 destijds heeft aangewakkerd, heeft zich tot in het ekstreme voortgezet. Het individualisme viert hoogtij. Talrijk zijn de studenten die in Leuven enkel hun curriculum vullen. Wij wijzen hen niet met de vinger, maar misschien is het wel jammer dat de grote intensiteit die de doofheid van het alledaagse leven even liet verdwijnen en die Leuven destijds kenmerkte zich sindsdien nooit meer heeft weten te herhalen.

Wie vreest er vandaag de dag nog studenten? Waar is die maatschappelijke inbreng van weleer? Waarom siert er niet wekelijks een editoriaal onze voorpagina? Studenten, beschouw deze katern als een aanzet tot reflectie over al deze kwesties en zak op dinsdag massaal af naar onze zitstaking.

Dinsdag 06/05 om 20.00, Ladeuzeplein: zitstaking ter nagedachtenis van een woelige studentengeneratie!
De redactie

NU OOK LEUVEN

mei 68 special

VERDER IN VETO

SLEEP IN ANNO 2008

SCHATTEN VAN '68

ANEKDOTES DOORHEEN VETO

Enige graffiti bedreigd!

Wie het Leuvense stadspark langs de Tiensestraat binnenwandelt, ziet meteen aan de linkerkant het enige overblijfsel van de studentenopstanden uit de zestiger jaren. Een witgekalkte tekst op een zwarte achtergrond luidt: "Boerzas Buiten." De gedachten waren progressief, zo ook de visie op spelling.

Professor Gust De Meyer van het Centrum voor Mediacultuur en Communicatietechnologie kwam in 1968 in Leuven toe. Als student zat hij regelmatig in de Politika Bar, waar zich nu Café At the Bebop bevindt. De bewuste graffiti prijkt aan deze gevel. "Onlangs hielden we een bijeenkomst van studenten Pol & Soc uit die periode. We liepen voorbij de graffiti en de man die dat destijds op de muur aanbracht, was zelf verbaasd dat de slogan de tand des tijds had doorstaan." Om de tekst op de muur te kunnen kalken, moest de student op het dak van het café gaan liggen, om vervolgens de woorden omgekeerd te schrijven.

Enkel het onderste opschrift heeft de tand des tijds doorstaan, maar voor hoe lang?

Tijdens renovaties aan het gebouw is een klein deel van het opschrift verloren gegaan. Toch is de witgekalkte boodschap nog goed zichtbaar. "Het is grappig dat het er al zo lang staat," meent Dirk Vansina, Schepen van Monumentenzorg. In het kader van een grote zoektocht rond 40 jaar Leuven Vlaams zal ook het opschrift aandacht krijgen. Toch kan de stad weinig doen om de boodschap te be-

waren. "Het staat op een privégevel en daar hebben wij geen zeggenschap over. Voor hetzelfde geld was de gevel al lang in zijn geheel gezandstraald en was er niets meer zichtbaar." Bij Café At the Bebop heeft men geen weet van een opschrift. Het wordt dus afwachten of Leuven tegen het vijftigjarige jubileum van mei '68 nog steeds een tastbaar bewijs van deze turbulente periode heeft. (rb)

Verboden te Verbiiden

In de collectieve herinnering roepen de twee magische woorden mei '68 nog steeds beelden op van de heroïsche gevechten die plaatsvonden op de barricades in Parijs tussen studenten en de Franse ordetroepen, van hitsige volksvergaderingen en spuitende waterkanonnen. Die storm ging echter al gauw weer liggen. Het gedachtegoed dat achter deze protesten schuilging had echter een blijvende betekenis.

Specifiek verwijst de naam mei '68 naar de gebeurtenissen in Frankrijk. Iets wat er begonnen was als niets meer dan wat kleine relletjes omdat vrijelijk verkeer tussen jongens- en meisjespeda's in een bepaalde faculteit niet meer toegelaten was, escaleerde uiteindelijk tot een gezamenlijke opstand van studenten en stakende arbeiders die het hele land lamlegde. Ondertussen ging het al niet meer alleen over enkele peda's, maar werd het hele Franse systeem, dat als bourgeois en autoritair verketterd werd, in vraag gesteld.

Meer algemeen wordt met mei '68 echter de plotse aanval van een jonge naoorlogse generatie bedoeld op het geheel van formele en informele regels die naar hun mening 'tot op de draad' versleten waren. Het oude kerkelijke verbod op seks voor het huwelijk werd achterwege gelaten, nadat het door de ontdekking van de pil eerder al op 'technische' wijze achterhaald was. Ook het vroeger vanzelfsprekende gezag van leraars, professoren en van de staat werd niet langer zomaar aanvaard.

De Fransen waren overigens verre van de eersten om in actie te schieten. In de VS begon het studentenprotest al jaren vroeger, met als voornaamste thema's: het opheffen van de ongelijkheid tussen blank en zwart, meer vrijheid op de campus en in de maatschappij — en *last but not least* — het verzet tegen de oorlog in Vietnam. Ook Duitsland, Nederland en Italië gingen de Fransen vooraf, net zoals nog een pak andere landen.

BEVRIJDING

Elke studentenbeweging begon doorgaans om haar eigen redenen, maar deed onder invloed van televisiecamera's en radiojournaals inspiratie op van wat er in de rest van de wereld gebeurde. Studentenleiders ontmoetten elkaar en brachten elkaar op nieuwe ideeën. Het studentenprotest nam daardoor naar het einde van het decennium meer en meer de vorm van een wereldwijde contestatiegolf aan.

Centraal daarin stond de bevrijding van het individu en het doorbreken van maatschappelijke structuren die ongelijkheid en onderdrukking in stand hielden. Slogans als "*l' imagination au poivoir*" en "verboden te verbieden" zagen het daglicht. Hoe meer de autoriteiten trachtten de beweging de kop in te drukken, des te harder raakte die van haar gelijk overtuigd.

In Leuven schoten de studenten voor het eerst wakker in 1966. Een autoritaire beslissing van de Belgische bisschoppen dat Leuven een tweetalige universiteit moest blijven, zorgde voor een eerste golf van vlaamsgezind, maar ook antiklerikaal en antiautoritair protest. Toen de oefening twee jaar later werd overgedaan sloeg de slinger helemaal naar links door. "Walen Buiten" werd vervangen door "Boerzas's Buiten". Mei '68 moest toen nog beginnen. (wn)

MICHEL GEVEERS:

Het verhaal van een Waal

Michel Gevers startte in '63 met een ingenieursstudie aan de UCL in Leuven. In het bewuste jaar '68 was hij er als vice-president van AGL (Assemblée Générale des étudiants de Louvain) van op de eerste rij bij. We vroegen hem naar zijn relaas van de feiten.

Michel Gevers: «Tijdens de periode januari-februari '68 hebben we het druk gehad. Ik was toen hard gekant tegen de transfer van de UCL en dat gold ook voor de grote meerderheid van de Franstalige studenten. Slechts een kleine groep studenten die links georiënteerd waren, zagen een transfer naar Wallonië als een kans om de UCL naar een arbeidersstad zoals Charleroi te verhuizen en daarmee een meer democratisch karakter te geven.»

«We konden niet veel doen om de druk voor een transfer naar Wallonië tegen te gaan. In het begin bleef het dan ook erg stil aan Franstalige kant omdat we de politieke situatie niet beheersten. Er waren geen echte *bagarres* tussen Vlaamse en Franstalige studenten. De 'avondwandelingen' waren vooral ruzies tussen Vlaamse studenten en politie waar regelmatig waterkanonnen aan te pas kwamen. Na een tiental of vijftiental dagen hebben we toch een meeting georganiseerd in Alma 2. Een journalist van de toenmalige BRT vroeg me of er volk ging zijn waarop ik antwoordde: 'Geen idee, misschien 500 personen.' Uiteindelijk waren er bijna 3000 mensen en had ik zelf veel moeite om in het gebouw te geraken omdat het afgeladen vol zat. Ergens had ik de opkomst kunnen voorspellen, want we leefden toentertijd echt in grote spanning.»

«Tijdens mijn voorzitterschap heb ik verschillende cruciale beslissingen moeten nemen. Op een bepaald moment was er een Waalse student gewond geraakt die meerdere dagen in het ziekenhuis moest verblijven. We verkeerden in een crisissituatie en dus had ik een telefoon naast mijn bed geïnstalleerd. Op een nacht kreeg ik om twee uur telefoon van de voorzitter van AGL. Hij had gehoord van drie studenten geneeskunde dat de student in het ziekenhuis was overleden en wou meteen een communiqué opstellen. Ik heb toen gevraagd om te wachten en eerst te kijken of het waar was. Gelukkig heeft hij mijn advies gevolgd, want het bleek niet waar te zijn.»

Het bleef niet zo rustig in Leuven. Op een gegeven moment ontspoorde de situatie toch. «Er was veel actie in Leuven en er waren tweeduizend politieagenten actief. Elke dag berichtten de nationale media over de gebeurtenissen in Leuven. De K.U.Leuven had zijn deuren gesloten en nadat een leslokaal de voorgaande nacht in brand was gestoken, wilde de overheid ook de UCL sluiten. We hebben de Rector, Mgr Massaux, en de Administrateur, Prof Woitrin, op een zondagmorgen twee uur lang ontmoet en overtuigd de UCL niet te sluiten.»

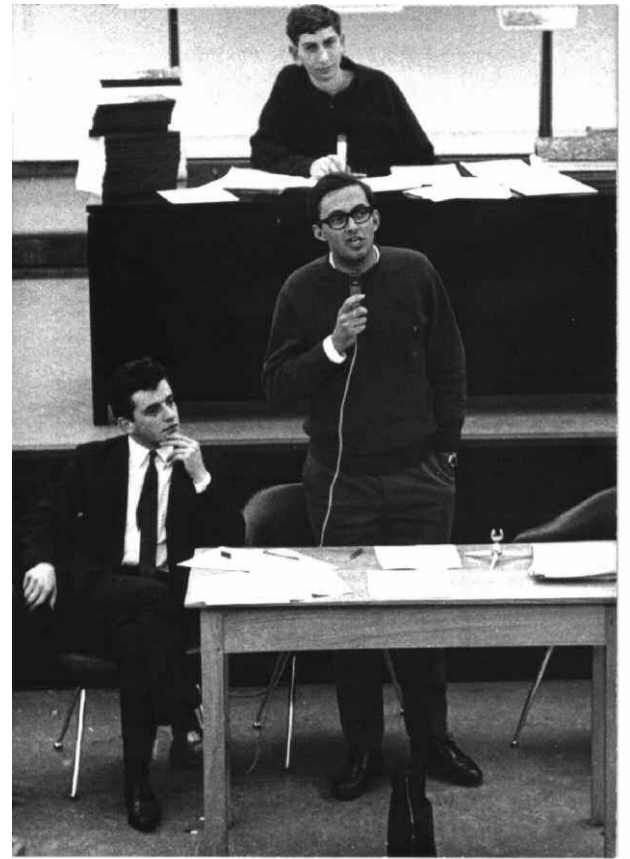
«Een cruciaal en finaal moment om een compromis te

sluiten was een vergadering georganiseerd door de Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS) en haar Franstalige tegenhanger MUBEF. 'We doen een vergadering van de laatste kans', kondigden de twee verenigingen aan met als doel een compromis te vinden. Ik was daar aanwezig in naam van AGL. Walter De Bock was eveneens van de partij en liet een diepe indruk bij me na; ik heb hem nadien nog meermaals ontmoet. De vergadering was in Hamme-Mille op de taalgrens en heeft tien uur geduurd. We wilden het moeilijkste tot op het einde laten, namelijk de kwestie in Leuven. Eerst hebben we ons akkoord verklaard met de financiering wat voor een goede sfeer zorgde. Desondanks beseften we dat wat Leuven betrof er geen oplossing was. Nadien was er de interpellatie van Verroken in het parlement en de val van de regering en dus nieuwe verkiezingen. Daarna konden we absoluut niets meer doen.»

Ondanks de slogan 'Walen Buiten' kon men toch niet echt spreken van een haat ten opzichte van de Franstaligen. «Dat is een slogan die enorm slecht onthaald werd. Het is een slogan van verwerping en hij is heel nationalistisch getint. Eerlijk gezegd denk ik dat die nationalistische beweging binnen de SVB heel beperkt was en dat de Vlaamse beweging voor 'Walen buiten' vooral door de rechtse organisaties werd gesteund, zoals KVHV (*Katholiek Vlaams Hoog studentenVerbond, red.*). Dat was helemaal geen beweging voor de democratie en meer een idee dat alles wat niet Vlaams was, buiten moest.»

In Mei '68 was het in Leuven heel kalm, maar toch hebben de studenten aan de UCL rechten verworven. «Toen in Frankrijk alles herbegon, rommelde het ook in Luik en in Brussel. In Leuven bleef het kalm omdat we al zoveel gemanifesteerd hadden en de studenten dat moe waren. Als studenten bij AGL hebben we toen enorm gebluft. We hebben het bestuur van UCL ontmoet met de boodschap: 'Er is overal heel veel *bagarre*. Als jullie ons geen stem geven in alle raden van de universiteit is het hier morgen hetzelfde.' In alle raden hebben we inspraak gekregen en dat is voor ons het resultaat geweest van mei '68.»

Nog vele jaren daarna heeft men in de UCL de naweën van Mei '68 gevoeld. «De UCL heeft daarvan geprofiteerd om zichzelf enorm in vraag te stellen. Er werden een reeks commissies opgericht die nadachten over het concept van een universiteit. Soms waren er 150-200 aanwezigen op openbare debatten waaronder proffen, studenten, onderzoekers, sociologen en filosofen die samen nadachten over de toekomst van onze universiteit. De UCL heeft een soort parlement opgesteld waarvan de president François Martou was. Het doel was om voorstellen te formuleren voor een vernieuwde universiteit, maar de proffen hebben het ontwerp verworpen. We plaatsten te veel vraagtekens bij verworvenheden. Zo vroegen we ons onder andere af of de rector wel een prof moest zijn. In Leu-

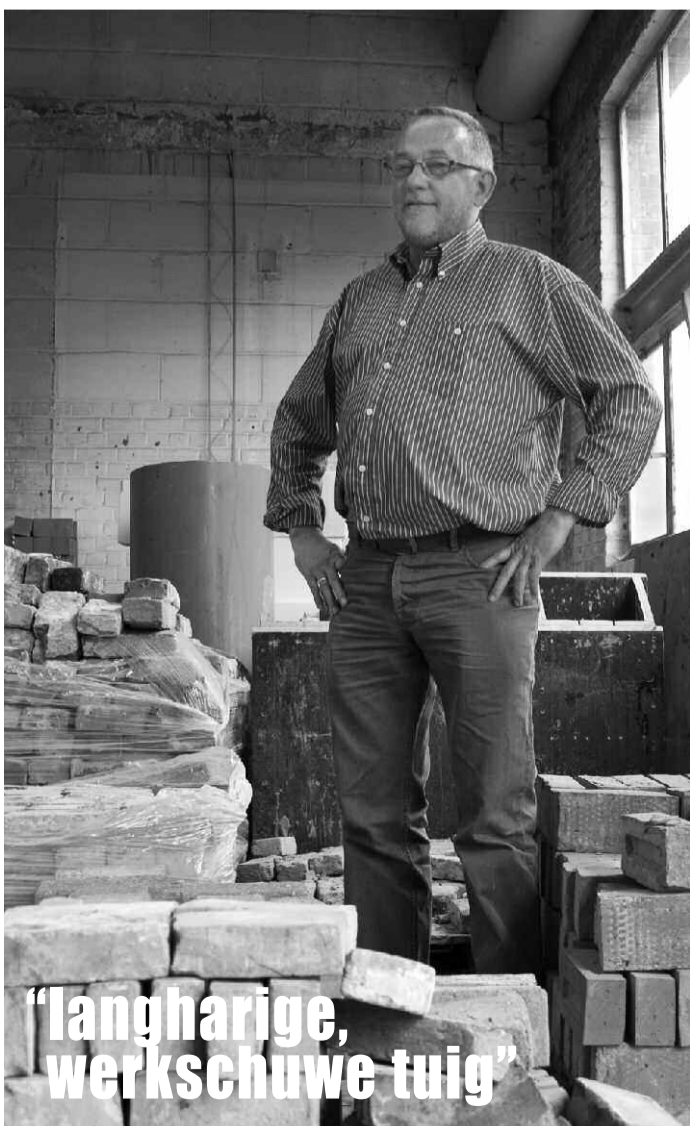

Als vertegenwoordiger van AGL discussieerde Michel Gevers (bovenaan) tien uur mee op zoek naar een compromis voor de ontspoorde situatie in Leuven.

ven zelf was er toentertijd een beweging die vreemdelingenrechten bepleitte. Er was een langdurige hongerstaking van bijna honderd studenten van UCL tegen de uitzetting van vreemdelingen.»

In Vlaanderen zijn veel 68'ers groot geworden in de pers of politiek. Ook in Wallonië is dat zo. «Veel 68'ers in onze universiteit hebben een vakbond opgericht die verbonden werd met de CSC (ACV). Die vakbond heeft in een aantal omstandigheden een beslissende rol gespeeld tegen autoritaire beslissingen van de overheid over de UCL.» We vragen hem ten laatste of zijn studenten de geschiedenis van de UCL kennen. «Neen, dat denk ik niet. Ze weten heel weinig. Enkele dagen geleden was er een zesentwintigjarige onderzoeker die voorstelde om een seminarie over mei '68 te houden. Ze willen weten wat er toen gebeurd is.»

Ken Lambeets & Ide Smets

LUC KIESEKOMS:

'68 DOOR DE OGEN VAN EEN KIND

Het jaar '68 bracht de hele stad Leuven in beroering en herinneringen aan de indrukwekkende tafereelen zijn onuitwisbaar. Luc Kieseckoms woonde als twaalfjarige knaap met zijn vader, conciërge aan de rechtsfaculteit, op het Hooverplein nummer acht waar nu monitoraten gegeven worden aan rechtenstudenten. Het adres was niet onbekend aan die grote studentenleider van toen: «De Pol Goossens kwam daar regelmatig, want die had daar een lief zitten op het tweede of op 't derde verdiep.»

Met uitzicht op het Hooverplein zat Kieseckoms vaak op de eerste rij bij enkele indrukwekkende gebeurtenissen. Zo herinnert hij zich nog de bezetting van college De Valk dat gedurende drie weken belegerd werd door de Rijkswacht. «Wij hadden zelfs een pasje nodig als doorgangsbewijs. Docenten die ondanks alles nog probeerden les te geven werden bekogeld met eieren en tomaten.»

In het Leuven van '68 was er nauwelijks geasfalteerde wegbedekking,

wat de protesterende studenten makkelijk toeliet kasseien uit te breken om die vervolgens overal tegenaan te gooien. De vaste glazen panelen van de Oude Valk wachtten hetzelfde lot. Alleen bleek de ruit sterker dan verwacht, want het glas bewoog voor geen centimeter. Enkele jaren later gaf het raam toch mee wanneer een student er per ongeluk dwars door liep.

Maar niet alleen de studenten braken ruiten en regels, ook de politiediensten werkten niet altijd volledig volgens het boekje. «Het ergste was wanneer de agenten van de brigades moesten komen helpen. Dat waren de troepen die in Brussel gehuisvest waren. Die mannen waren veel norser als ze werden opgeroepen en sloegen het hardst.» De hekel van de studenten jegens de autoriteiten zat zelfs zo diep dat meer dan eens Vlamingen en Walen samenwerkten. Ze sloten samen een groep rijkswachters in om er vervolgens stevig mee op de vuist te gaan. De Rijkswacht trad nog harder op en de studenten werden overvallen met

nog meer razzia's. Bij deze razzia's ondervond het langharige, werkschuwe tuig waarvoor de student toen gehouden werd nogal wat hinder van hun hippe kapsel. «In de auditoria kon je zien hoe rijkswachters hun bij de haren grepen en van de trappen naar beneden sleurden.»

Veel verandering merkte Luc Kieseckoms niet na de opstanden. Het grootste verschil was natuurlijk dat de Walen weg waren en niet iedereen was daar even gelukkig mee. «Velen jammerden dat de universiteit niet genoeg studenten meer zou hebben, maar het grootste verlies werd waarschijnlijk gedragen door de kroegbazen. Het verschil was wel dat de Walen wat luidruchtiger waren en een beetje meer amok maakten dan de Vlamingen. Vroeger waren er ook twee carnavalsstoeten en die van de Walen was duidelijker een stuk smeriger en vuiler. Ze hadden een totaal andere mentaliteit. Ik denk dat er wel veel cafébazen spijt hebben dat de Walen uiteindelijk vertrokken zijn.»

Ruben Bruynooghe

“langharige, werkschuwe tuig”

veto

maandag 05 mei 2008 • jaargang 34 • nummer 23 • 2007-2008 • www.veto.be

Sara Tavares:
"Mijn muziek is
soulfood"
p. 11

Verder in dit nummer:

- Waar liggen studenten 's nachts wakker van? p. 5
- XII werken van *Veto*: overnachten in Alma II p. 10

Leuvense stadszender in financiële ademnood

Radio Scorpio moet 15.000 euro ophoesten

De Leuvense studentenzender Radio Scorpio kijkt aan tegen een enorme schuldenberg. Onverwachte kosten en hoge auteursrechten bedreigen de 'alternatieve' radio in zijn voortbestaan. Met een heuse benefietactie hoopt de redactie een groot deel van de kosten te dekken.

Maarten Goethals & An Moerenhout

De schulden van Radio Scorpio lopen op tot een kleine 15.000 euro. Dat is drie keer de zender zijn jaarbudget. "Niet gering, maar ook niet onoverkomelijk," schetst Jurgen Debergh, Raad van Bestuurslid, de financiële situatie. Met de inkomsten van een speciale benefiet, zes weken activiteiten, wil de zender een deel van haar -historische- schulden inlossen. Als dat niet lukt, is de toekomst van Radio Scorpio op zijn minst onzeker te noemen.

SABAM

De schulden zijn de som van onvoorziene kosten, namelijk de bouw van een nieuwe studio, tot tweemaal toe, en achterstallige auteursrechten. "Met SABAM, dat eigenlijk elk jaar onze grootste uitgavenpost is, hebben we nu een regeling over de 5000 euro die we hen nog moeten. De grootste kost, die van de plotse verhuis van onze studio, was niet gepland," legt Jurgen de situatie uit.

De zender is in zijn geschiedenis twee keer van locatie moeten veranderen. Eerst van het kunstencentrum STUK naar de 's Meiersstraat 5, waar ook de Leuvense studentenraad LOKO zetelt. Maar intussen had het geïnvesteerd in een nieuwe antenne en nieuw materiaal. In 2005 verscheepte Radio Scorpio terug naar het STUK. Wegens 'miscommunicatie' trapte de studentenraad namelijk de zender buiten. "Het was een beslissing van de toenmalige coördinatiecommissie,"

verduidelijkt oud-voorzitter Jeroen Vandromme. "De redenen waren dubbel. Enerzijds kregen we steeds meer klachten van de 10 kotbewoners wegens geluidsoverlast en vervuiling en anderzijds wilden we de ruimte op een andere manier benutten."

In allerijl zochten de medewerkers naar een nieuw lokaal dat ze uiteindelijk vonden in het kunstencentrum STUK. Maar daarmee hadden ze nog geen werkbaar studio die aan veel technische eisen moet voldoen. "Met de hulp van veel vrijwilligers hebben we het lokaal omgebouwd tot een studio. Dat heeft de kosten gedrukt. Toch zijn er een aantal vaste rubrieken zoals isolatie waaraan we niet konden ontsnappen. We hebben nog maar een deel van die rekeningen betaald," geeft Jurgen toe.

RECLAME

Jurgen maakt zich echter niet zo veel zorgen. "Als je los van de schulden naar onze werking kijkt, dan draaien we goed. Zelfs financieel zijn er goede vooruitzichten," vertelt hij. Dat laatste blijft twijfelachtig, al was het maar omdat Radio Scorpio principieel weigert reclame te draaien. Die keuze stond sinds de oprichting meermaals ter discussie en leidde tot hevige discussies, zowel intern als extern. In de jaren '80 richtten een aantal misnoegde medewerkers zelfs een alternatieve radio mét reclame — radio Sinjaal — op. Ondanks al deze tegenkantingen hebben de medewerkers van de radio nooit ingebonden op hun principe. Alleen op deze manier kan er volgens de medewerkers een onafhankelijke en kwaliteitsvolle werking worden gevrijwaard. In 2006 werd zelfs het reclamevrije karakter in de statuten ingeschreven.

Jurgen is dezelfde mening toegedaan als zijn voorgangers. "Reclame is niet de oplossing voor onze problemen. We hebben weinig inkomsten, maar als alles goed gaat, hebben we ook weinig uitgaven." Naast giften en inkomsten van activiteiten, zoals fuiven, dragen

Als de wereld aan je voeten ligt

Jeroen Simaey is nog geen 23, heeft een basisplaats bij Club Brugge waar hij goed betaald wordt om te voetballen en studeert psychologie in Leuven waar hij, naar eigen zeggen, zonder al teveel moeite door geraakt. En wij maar zwoegen en zwoegen in dit tranendal. Eerlijk is het leven niet.

(foto An Moerenhout)

p. 18

de medewerkers zelf iets bij. Wie een programma wil presenteren, betaalt daar op jaarbasis zestig euro voor. "Wie echt radio wil maken, valt daar niet over," luidt de argumentatie. De belangrijkste bron van inkomsten zijn subsidies van de stad Leuven. Maar waar dat vroeger op structurele basis gebeurde, zijn het nu alleen nog projecten die gefinancierd worden, bijvoorbeeld rond allochtonen.

OPLEIDINGSRADIO

Van de K.U.Leuven krijgt de radio 'projectsubsidies'. De universiteit kijkt naar het evenement in kwestie om vervolgens met geld over de brug te komen. Maar dit jaar blijkt dat het gestorte bedrag minder is dan wat Radio Scorpio vroeg. Leden van de cultuurcommissie van de K.U.Leuven stellen zelfs openlijk de vraag op Radio Scorpio voldoende studenten bereikt om als studentenradio bestempeld te worden.

Omdat het niet de eerste keer is dat deze vraag gesteld wordt, heeft de universiteit een onderzoek ingesteld naar het bereik en de

werking van de lokale radio. Indien de resultaten tegenvallen, schrapt de K.U.Leuven elke vorm van subsidiëring, bevestigen goedgeplaatste bronnen. Er gaan zelfs ballonnetjes op om een eigen studentenradio op te richten. Maar voorlopig zijn dat niet meer dan wilde gedachten.

Voor Jurgen is de meerwaarde van 's lands oudste vrije radio nochtans overduidelijk. "Voor Vlaams-Brabant zijn we het grootste opleidingscentrum," beweert hij. "Ons hoofddoel en onze passie is pure radio maken, niet gehinderd door reclame. We gaan voor inhoud, zijn diepgaander dan veel andere stations en we zijn kritisch. Dat is wat luisteraars appreciëren: dat we onze zendtijd niet vullen met stomme input. Ook nationale media beseffen dat we broodnodig zijn, onder andere omdat er veel volk van bij ons naar hen doorstroomt. Het is vreemd om te zeggen, maar het is al erger geweest."

www.radioscorpio.com

GROEP T
LEUVEN HOGESCHOOL

www.groept.be
ENGINEERING • EDUCATING • ENTERPRISING

Benefietactie Radio Scorpio:

Zondag 11 mei: Scorpio-Gitaargestoord, Gitaarfui in de Club Der Machine, Naamsestraat 34, Leuven

Maandag 19 mei: Benefietoptredens Dick Black, Homer en Scraps of Tape in Club Der Machine, Naamsestraat 34, Leuven

Fysieke ontoegankelijkheid

De schande van Studentenvoorzieningen

Mogen we anno 2008 van de K.U.Leuven verwachten dat haar studentenvoorzieningen toegankelijk zijn voor studenten met een fysieke handicap? Uiteraard. Zijn de studentenvoorzieningen van de K.U.Leuven fysiek toegankelijk? Helemaal niet, en dat is een schande.

Wandel en rij even mee doorheen het Van Dalecollege. Bijna alle sociale voorzieningen voor studenten vinden hier hun onderkomen. Laten we beginnen bij de blauwe poort en de binnenkoer. De kasseien liggen er enorm slecht bij. In een rolstoel word je stevig door-eengeschud. Zelf ben ik eens uit mijn rolstoel gevallen omdat één van mijn voorwieltjes geblokkeerd raakte tussen twee kasseien. Nochtans moet je over deze kasseien voor gelijk welke dienst van Studentenvoorzieningen.

Men heeft — eindelijk! — beloofd dat de binnenkoer opnieuw zou worden aangelegd met beter begaanbare en berijdbare paden. Hopelijk gebeurt dit snel. En hopelijk maakt men de paden breed genoeg, gebruikt men tegels die niet te glad worden als het regent, vergeet men niet om de drempels aan de buitendeuren weg te werken en de nodige signalisatie voor blinden en slechtzienden aan te brengen. Geen kemels, a.u.b., de K.U.Leuven heeft er in het verleden al genoeg geschoten.

Na de kasseien volgen de buitendeuren; zonder hulp geraak je er als rolstoelgebruiker niet in, tenzij misschien als je een rolstoelatleet bent. Ofwel is de buitendeur te smal en valt ze voortdurend weer dicht, ofwel word je geconfronteerd met zware glazen deuren én een drempel er boven op.

Eens je binnen bent, kan je de diensten op het gelijkvloers uiteraard vrij gemakkelijk bereiken. Toch moet je zelfs hier voor sommige lokalen één of meer dan één trede overbruggen — ik denk aan de Sociale dienst — of zijn de gangen te smal en de draaicirkels te klein voor een rolstoel (zoals bijvoorbeeld in het Medisch centrum). Rampzaliger is de situatie voor de diensten op de eerste verdieping: Studiedadvies (inclusief de zorgcoördinator voor studenten met een fysieke functiebeperking!), het Eerstejaarsonderzoek en het Psychotherapeutisch centrum.

Volg de pijlen naar de dienst Studiedadvies! Je botst op een trap en op de vraag of en hoe je de bureaus van de studieadviseurs kan bereiken. Ook de fysieke toegankelijkheid van mijn eigen dienst, het Psychotherapeutisch centrum, is beneden alle peil. (De situatie van het Eerstejaarsonderzoek is gelijkaardig.) Anderhalf jaar geleden verhuisde het Psychotherapeutisch centrum van het Atrechtcollege naar het Van Dalecollege. Het Atrechtcollege was niet bepaald een schoolvoorbeeld van een toegankelijke dienst, maar het Van Dalecollege is zeker geen verbetering. De secretariaten van Medisch centrum, Eerstejaarsonderzoek en Psychotherapeutisch centrum werden samengevoegd tot één groot secretariaat met een gemeenschappelijke balie. Hiervoor werden er heel wat verbouwingswerken uitgevoerd. Helaas, een gemiste kans. Niet alleen op het vlak van toegankelijkheid trouwens, maar zeker ook op dat vlak. Je moet twee zware glazen deuren kunnen openen vooraleer je aan de balie komt. De manoeuvreerruimte tussen beide deuren is te beperkt. De balie is te hoog voor wie in een rolstoel zit en hetzelfde geldt voor het tafeltje waarop studenten bij een eerste afspraak een formulier moeten invullen. Als je vervolgens

naar de wachtzaal van het Psychotherapeutisch centrum moet (op de eerste verdieping), dan kan dat niet zomaar. Je moet een hele weg afleggen, met begeleiding, want je moet door een gang waar je een rij stoelen moet verplaatsen om door te kunnen en je moet door deuren waarvoor je een speciale sleutel nodig hebt. Signalisatie? Nul. Een aangepast (en bereikbaar) toilet voor studenten met een handicap? Nergens te vinden. Nergens! Het is beschamend.

Via mijn collega's die betrokken waren bij het plannen van de fusie tussen de drie psychomedische diensten, heb ik destijds nochtans heel wat nuttige informatie doorgegeven. Ik heb hen ondermeer verwezen naar de publicaties van het Toegankelijkheidsbureau in Hasselt: deze brochures bevatten tal van richtlijnen en vereisten waaraan de toegankelijkheid van sociale diensten en andere openbare gebouwen moet voldoen. Maar blijkbaar heeft men daar geen rekening mee gehouden. Waarom niet? 'Men' zal wel een uitleg hebben, maar het is duidelijk dat fysieke toegankelijkheid hier geen prioriteit is. Zoals toegankelijkheid voor studenten met een handicap evenmin een prioriteit was toen men de beslissing heeft genomen om het Psychotherapeutisch centrum (en de dienst Studiedadvies) hals over kop naar het Van Dalecollege te verhuizen.

Nochtans kan iedereen op de website van onze universiteit lezen dat "gelijke kansen en diversiteit een prioriteit [zijn] voor de K.U.Leuven". Het staat zelfs als een centraal thema vermeld op de eerste pagina van de website. Maar de sociale voorzieningen voor studenten, waaronder enkele diensten die expliciet gericht zijn op studenten met een handicap, beantwoorden niet eens aan de meest elementaire normen van toegankelijkheid! Erg verontrustend hierbij is dat de niveaus waar beslissingen worden genomen, weinig begrip en schaamte tonen over deze belabberde situatie. Op de werkvloer daarentegen, oog in oog met studenten met een handicap die heksen-toeren uithalen om op consultatie te komen, is de (plaatsvervangende) schaamte des te groter.

Er is toch het masterplan voor een gelijkheids- en diversiteitsbeleid, zegt u? Dat is er inderdaad, en hierin heeft de top van de K.U.Leuven een jaar of drie geleden expliciet de keuze gemaakt voor een doelgroepenbeleid, en zelfs voor een inclusiebeleid. Waarvoor dank. Maar laten we elkaar geen Liesbeth noemen. Tot nu toe is dat masterplan vooral veel geblaat en weinig wol. Wat heeft het al opgeleverd? Hoeveel geld werd er wordt er vrijgemaakt voor het aanpassen van gebouwen? Zal dit plan heel concreet iets veranderen aan de fysieke ontoegankelijkheid van Studentenvoorzieningen?

Ik weet het wel: het Van Dalecollege is een oud gebouw, met een historische waarde (en een symbolische betekenis) én met een aantal wettelijke en architecturale beperkingen wat betreft het aanpassen aan de hedendaagse normen van toegankelijkheid. Maar mij maak je niet wijs dat het niet beter kan. En als het echt niet beter kan? Wees dan eerlijk. Profileer je dan niet als een instelling die toegankelijkheid hoog in het vaandel voert. Maak dan duidelijk dat je het belangrijker vindt om de studentenvoorzieningen samen onder te brengen in een historisch gebouw, dan om ze fysiek laagdrempelig en toeganke-

Een gegeven paard

Vrijdag verkiezen de presidia van de Leuvense studentenkringen reeds voor de vierde maal een nieuwe voorzitter voor hun overkoepelende organisatie LOKO. Dat zou een hoogmis moeten zijn voor de democratische vertegenwoordiging van de Leuvense studenten aan de universiteit, maar helaas is het dat niet. In de drie jaar dat het nieuwe, ge-centraliseerde LOKO bestaat, is de voorzitter in de plaats gekomen van een overdachte vertegenwoordiging in de hoogste bestuursorganen van de K.U.Leuven.

Dat zit zo: deze week worden ook de studentenvertegenwoordigers verkozen in de Academische Raad (het hoogste democratische orgaan van de unief), in de Raad van Bestuur en in het Gemeenschappelijk Bureau (GeBu), zeg maar het dagelijks bestuur van de universiteit. De vertegenwoordiging in die twee laatste organen bestaat nog maar drie jaar, sinds Marc Vervenne dankzij de studentenstemmen tot rector werd verkozen. Een cadeautje, want eindelijk hadden de studenten onverhoopt behaald waar ze al decennialang om vochten: medebestuur. Laat me duidelijk zijn: ik juich het enkel toe dat studenten mogen deelnemen aan de belangrijkste vergaderingen van de K.U.Leuven.

MACHTSCONCENTRATIE

LOKO heeft de democratische logica echter ongelukkigerwijs omgedraaid: in plaats van eerst haar vertegenwoordigers te kiezen in de drie eerder vermelde vergaderingen en daarna een *primus inter pares* aan te duiden die zichzelf 'voorzitter' mag noemen en het eerste aanspreekpunt van de organisatie wordt, verkiezen de presidia eerst een voorzitter. Deze mag daarna per definitie zetelen in al die vergaderingen, de belangrijkste van onze universiteit. De kennis- en bijgevolg machtsconcentratie is zo totaal. Eén student vertegenwoordigt ons allemaal op drie verschillende plekken, zonder dat hij of zij enige serieuze democratische controle krijgt.

Want wie kijkt toe op onze vertegenwoordigers, bepaalt wat ze moeten zeggen over sommige thema's en kan hen om uitleg vragen als de situatie daarom vraagt? De algemene vergadering van LOKO. En wie zit die ook weer voor? Juist ja: de voorzitter van LOKO, de studentenvertegenwoordiger bij

uistek, de man (of, tot nu toe puur hypothetisch, vrouw) die de meeste redenen heeft gecontroleerd te moeten worden.

SUPERMAN

Sta mij toe nogmaals te verduidelijken: ik betoog geenszins dat de huidige voorzitter van LOKO misbruik maakt van zijn geprivilegieerde positie, gewild noch ongewild, en evenmin verkondig ik dat dit de voorbije jaren zo is geweest. Ik weet namelijk niet wat er allemaal wordt gezegd op die vergaderingen. Maar mijn alarmlichtje staat wel te springen: deze gang van zaken nodigt op termijn sowieso uit tot wantoestanden, misbruik of zelfs gewoon menselijke vergissingen met pijnlijke gevolgen. Een huidige LOKO-voorzitter moet immers een superman zijn die alles kan en weet en *surtout* 's avonds nog een cantus kan voorzitten.

De oplossing voor het probleem is eenvoudig: kies eerst vier studenten voor de Academische Raad, twee andere voor de Raad van Bestuur en ten slotte nog iemand anders (dus verschillend van de zes vorige) om in het GeBu te zetelen. Kies daarna uit de eerste vier, of uit kandidaten die nog geen ander mandaat hebben, een voorzitter. Op die manier is er veel meer controle en overleg en kan LOKO ook veel onafhankelijker van het GeBu standpunten innemen of zelfs afstand nemen van universiteitsbeslissingen, wat nu veel lastiger ligt. Bovendien zal er de weken voor de verkiezingen niet meer enkel worden gespeculeerd over de kandidaat-voorzitters, momenteel inderdaad een discussie van levensbelang.

Ten slotte citeer ik nog een voormalige LOKO-superman die me vertelde waarom we de vertegenwoordiging niet zomaar kunnen aanpassen: "Het staat nu eenmaal zo in de statuten van de universiteit." De statuten, dus, die drie jaar geleden werden geschreven door Vervenne als cadeautje aan de studenten. Een cadeautje, of toch een strategische meesterzet van de rector?

Simon Horsten

Dit opiniestuk werd geschreven door een verbitterde en mislukte kandidaat-voorzitter die de anderen het licht niet in de ogen gunt. Maar bewijs maar eens dat hij ongelijk heeft.

lijk te maken. Zeg dan aan studenten met een handicap dat er in dat gebouw heel wat voorzieningen voor hen te vinden zijn, maar waarschuw hen dat ze er niet op een onafhankelijke en gelijkwaardige wijze binnen kunnen.

't Is niet omdat er altijd iemand een hand wil toesteken of omdat er op de gelijkvloerse verdieping altijd wel ergens een lokaal beschikbaar is om een student met een handicap te ontvangen dat een gebouw kan beschouwd worden als voldoende toegankelijk. Fysieke toegankelijkheid betekent dat een dienst voor iedereen bereikbaar en betreedbaar is, dit zonder hulp en op een gelijkwaardige wijze. De sociale voorzieningen voor studenten van een universiteit die zich profileert op het vlak van diversiteit en gelijke kansen, moeten aan deze vereiste voldoen. Helaas bereikt niet één studentendienst in het Van Dalecollege een aanvaardbaar niveau van fysieke toegankelijkheid.

Hugo Lietaer, Studentepsycholoog en rolstoelgebruiker

Rechtzetting (Veto 22)
'Het Hangt af van je partner'

De werkgroep Gender laat bij monde van haar voorzitter weten dat de werkgroep het nooit gehad heeft over huishoudkunde, laat staan over de organisatie van een lezingenreeks. Uitspraken hieromtrent die de voorzitter in een gelijkaardig artikel van *Campuskrant* maakte, zijn enkel ter hare persoonlijke naam.

Dat er een discussie was en een grote kans tot het organiseren van een lezingenreeks door de werkgroep werd aan Veto medegedeeld door leden van de werkgroep. De journalisten in kwestie vonden deze personen aldusdanig gekwalificeerd om vragen te beantwoorden over onderwerpen die al dan niet besproken zijn geweest in de werkgroep.

«In 1965 begon ik in Leuven te studeren. Mijn beeld van de woelige jaren is niet echt positief. Wat mij altijd is bijgebleven, is dat er een sfeer werd gecreëerd waarin de ergste absurditeiten als vanzelfsprekende waarheden werden verkondigd. Ik herinner me hoe door sommigen met de grootste ernst werd beweerd dat de studenten in onze maatschappij een verdrukte groep waren. Dat geweld misschien het enige antwoord op die verdrukking was. Daarbij werd een beroep gedaan op het gezag van gruwelijke verdrukkers als Lenin of Mao. Durfde je vragen wat de Parijse slogan *L'imagination au*

pouvoir te betekenen had, dan kreeg je te horen dat je vraag alleen al reveleerde dat je aan de verkeerde kant stond.»

«Men beweerde toen dat we kritisch moesten zijn tegenover de gevestigde orde. Ik heb echter op geen enkel ander moment zelf meegemaakt hoe gemakkelijk het blijkbaar kan zijn ervoor te zorgen dat dwaze of waanzinnige ideeën kritiekloos worden geslikt.»

Arnold Burms, professor in de ethiek, sociale en politieke filosofie (kl)

Waar liggen studenten wakker van?

De voorzittersverkiezing van de Leuvense studentenraad LOKO komt er weer aan. Programma's worden samengesteld, handjes worden geschud, pintjes getrakteerd en het oor wordt overal te luisteren gelegd. Om de kandidaat-voorzitters een duwtje in de rug te geven, legden ook wij ons oor te luisteren, en wel bij acht erg verschillende studenten. Wat willen zij veranderd zien volgend jaar? Waar liggen zij 's nachts wakker van?

An Moerenhout & Ide Smets

Romero I

«Op onze residentie, Romero I leven we met 14 op een gang. De sfeer zit echt heel goed en we doen heel veel tezamen. Maar soms kunnen er toch al eens conflicten ontstaan. En aangezien we dezelfde douches gebruiken en samen koken is het onmogelijk elkaar te ontlopen. Dat wekt dan spanningen op en heeft wel eens invloed op je humeur.»

«Als residentiebewoner ben je verder nooit zeker of je mag blijven. Elk jaar moet je een nieuwe aanvraag indienen en in principe heb je wel voorrang, maar het uiteindelijke antwoord kan je niet met zekerheid voorspellen. Het is ook nooit zeker of je wel dezelfde kamer kan behouden of op dezelfde gang mag blijven. Ik leef op een residentie waar we samenleven met mensen die een functiebeperking hebben. We halen daar veel voldoening uit. Maar jonge mensen die het moeilijk hebben en zienderogen achteruit gaan, daar liggen we wel eens wakker van. Zeker als je al ze al meerdere jaren kent.»

Johannes Vanbinnebeek,
residentiebewoner Romero I

Motivatie

«Studenten laten hun studiekeuze té veel afhangen van de voorkeur van hun ouders waardoor ze later meestal een beroep uitoefenen waar ze veel geld mee kunnen verdienen, maar waarvoor ze niet echt gemotiveerd zijn. Pas als iemand echt gemotiveerd is, kan deze persoon zijn talenten ten volle ontwikkelen en uitblinken in zijn werk. Daarom is het belangrijk dat studenten in hun keuzes meer rekening houden met wat ze graag doen en wat ze zelf interessant vinden.»

«Misschien is hier wel een rol weggelegd voor de universitaire instellingen. Zij kunnen studenten aanmoedigen om hun eigen keuzes te maken en om eigen beslissingen te leren nemen. Persoonlijk ben ik de mening toegedaan dat iedere wetenschapper een paar humane vakken moet hebben gevolgd, en omgekeerd. Anders besef je pas als je ouder bent wat je hebt gemist en dan is het voor de meesten al te laat.»

Ivan De Ridder,
in '65 afgestudeerd als burgerlijk ingenieur
scheikunde en momenteel student psychologie

Darfour

«Ik zit op dit moment in mijn laatste jaar. Dat roept zoals bij alle andere laatstejaarsstudenten heel wat vragen op over je toekomst. Eerst moet ik zien of ik dit jaar slaag, en zo ja impliceert dat sollicitatiegesprekken en werk zoeken. Dat betekent volle dagen maken en pensioensparen, een heel ander leven.»

«Ik ben verder ook heel druk aan mijn thesis aan het schrijven. Hij gaat over het beleid van de EU wat de Darfourcrisis betreft. Het is een gigantisch probleem en een heel complexe situatie die op ondoorzichtbare wijze verstrengeld is met verschillende factoren. Ik word er op dit moment elke dag mee geconfronteerd en vraag me dikwijls af waarom de internationale gemeenschap daar zo weinig aan doet. Drie miljoen mensen hebben hun huis ondertussen verlaten en zijn op de vlucht. De EU pompt er geld in, maar de resultaten zijn teleurstellend. Later wil ik ook in een internationale organisatie werken, maar ga ik wel iets kunnen veranderen?»

Maarten Gehem, student filosofie & VIP

Associaties

«Vanuit mijn positie als stafmedewerker van de Studentenraad Associatie Leuven (StAL) zie ik duidelijk dat studenten alvast niet wakker liggen of geïnteresseerd zijn in associaties — of toch slechts met de grootste moeite. Maar eigenlijk is dat logisch. De associaties zijn opgezet in het belang van de instellingen, niet in het belang van de studenten, en dat is iets wat de studenten — als ze al iets afweten van de associaties — best wel aanvoelen. In principe zouden de associaties nochtans voordelen kunnen brengen voor de studenten, maar die voordelen zijn tot nu toe beperkt gebleven.»

«Op gebied van sociale voorzieningen bijvoorbeeld zouden de kleinere instellingen heel veel kunnen profiteren van de financiële kracht en de expertise van hun grote broertjes. Maar de vooruitgang is op dat gebied zeker niet spectaculair. Daar zou naar volgend jaar toe zeker aan gewerkt kunnen worden. De associaties zijn nu eenmaal een realiteit, maar er zou veel meer rond gewerkt kunnen worden.»

Pieter Fannes, stafmedewerker StAL

Huiswerk

«Professoren laten je niet meer met rust met al die vervelende papers en presentaties. Er worden zoveel verschillende vakken gegeven en van elk vak wordt er evenveel inspanning van je gevraagd. Als je alles fatsoenlijk wilt doen, heb je geen tijd meer voor je sociale leven. Er is voor niets meer tijd tenzij je al je vakken gaat verplaatsen naar de tweede zit en dat kan ook de bedoeling niet zijn. Het is vaak wikken en wegen: er moeten verschroeiende keuzes gemaakt worden.»

«Vroeger doceerden de proffen, had je een volledige cursus en wanneer je die blokte, was je voldoende voorbereid op het examen. Naar de les gaan, hoefde echt niet. Het is niet de studiedruk die overdreven hoog ligt. Nu heb je zoveel verschillende taakjes die allemaal tijd opsorpen. Voor één vak moet ik zelfs huiswerk maken, precies zoals in het middelbaar.»

Glenn Vervoort,
afgestudeerd in de Toegepaste Economische
Wetenschappen en thans bezig aan de master in
de vergelijkende internationale politiek

Studiekosten

«Een deel van de studenten zal zeker wakker liggen van de studiekosten. Het nieuwe financieringsplan van minister Vandebroucke gaat immers in voege. Voor studenten die een master na master willen volgen kan dat nu veel meer kosten en ook voor zij die niet snel genoeg vooruit gaan in hun studies. De pedagogische voorwaarden voor studiefinanciering veranderen ook zonder dat de overheid die al breed heeft gecommuniceerd naar de studenten. Een aantal studenten zou daardoor wel eens voor een onaangename verrassing komen te staan. De koopkracht is verder een hot item. De minister werkt eindelijk aan een studiekostmeting. Via het platform ResPACT (Respect voor het Pact van New York, dat ijvert voor een kosteloos Hoger onderwijs op lange termijn) ijveren we voor maatregelen om de studiekost te drukken. Een studie bij 5000 Franstalige studenten toont aan dat studenten hier wel degelijk wakker van liggen. De totale kost van cursussen en een kot is niet te onderschatten.»

Ward Poelmans, voorzitter Vlaamse Vereniging
voor Studenten (VVS)

Kringverkiezingen

«Ik ben op dit moment mijn thesis aan het schrijven. Naar het einde van het jaar toe heeft elke student een hoop schoolwerk rond zijn hoofd. Rond deze periode van het jaar zijn er natuurlijk ook kringverkiezingen. Vaak is dat niet spannend, maar hier en daar kan dat wel al eens tot verrassende resultaten leiden. Tussen de deadlines door komt het er dus op aan daar toch nog wat van mee te pikken.»

«Over het algemeen zijn de meeste studenten vrij relaxed. Je hoort ze wel eens zeggen: "Wat een stomme les!" of "Verdorie, nu is mijn Accocursus er weer niet!" Een beetje later zeggen ze dan ook: "Okee, en nu gaan we een pintje drinken." Dat wil natuurlijk niet zeggen dat er niets kan verbeterd worden. Binnen VTK worden goede voorstellen altijd geapprecieerd en naar waarde geschat. Maar dat wil niet zeggen dat we er wakker van liggen als er niets veranderd. We hebben het in deze tijden nu eenmaal goed. De jaren '60 waarin men zich druk maakte om het grote geheel zijn voorbij. In de eerste plaats kijkt men naar zijn eigen leefwereld.»

Dries Claes,
preses Vlaamse Technische Kring

Papers

«Voor iedereen nadert natuurlijk de examenperiode. Samen met vele andere studenten erger ik me wel eens aan de indeling van het academiejaar. Studenten doen niets gedurende twee maanden en moeten dan opeens alles geven. Er zou naast de examenperiodes ook een uitgebreid systeem van continue evaluatie moeten worden ingevoerd. Door studenten bijvoorbeeld meer papers te laten schrijven, zijn ze ook onder het jaar met hun studie bezig.»

«De K.U.Leuven zou ook gebaat zijn bij een beter contact tussen internationale studenten en de Leuvense student. Op dit moment volgen internationale studenten vaak apart les. De drempel naar Nederlandse taallessen is dikwijls nog te hoog. Moest er bijvoorbeeld een beetje meer reclame gemaakt worden voor lessen Nederlands, zouden vele studenten zich daar toch voor inschrijven. Dat zou een verrijking zijn voor beide partijen en is helemaal niet zo moeilijk te realiseren.»

Paul Welsh, redacteur The Voice

«Als kleinkunstenaars kwamen wij overal; op de machtige massamarsen in Brussel, bij de studenten in Leuven en Gent en op het platteland, bij de arbeiders en de plaatselijke notabelen. Het was een periode vol creativiteit en vurige hoop: we hadden allemaal het gevoel de wereld op dat moment te kunnen veranderen.»

«Daarna was het voor velen dan ook een ontgoocheling te zien dat de veranderingen toch niet zo groot waren als we

ze hadden gezien. Miel Appelmans, die voor ons vaak teksten maakte, heeft daarover het lied *De Grote Revolutie* geschreven: ondanks de grote woorden toen we jong waren, was iedereen uiteindelijk toch maar 'bezorgd om z'n auto, z'n huis en z'n uur'.»

Roel Van Bambost, filmcriticus en helft van het
kleinkunstduo Miek en Roel
(sh)

STUDENTEN BEPALEN EISEN VOOR VLAAMSE VERKIEZINGEN

Stemrecht voor studenten?

Met de Vlaamse verkiezingen in het vooruitzicht beginnen de verschillende politieke partijen hun prioriteiten te bepalen en hun programma's samen te stellen. Een gedroomde kans voor de Leuvense studentenvertegenwoordigers om een aantal punten naar voren te schuiven in de hoop dat de politieke partijen deze zullen overnemen. Een overzicht van wat de Leuvense studenten zoal op sociaal vlak willen zien veranderen.

An Moerenhout

De eerste wens van de Leuvense studenten is dat men de financiering van de buspasjes voor studenten opnieuw bekijkt. "De Leuvense universiteit en hogescholen betalen nu in samenwerking met de stad voor deze pasjes, maar het zou beter zijn indien de Vlaamse overheid deze kosten op zich neemt. In Brussel betaalt het gewest de kosten wanneer je als student de metro of de bus neemt en dat zou in andere studentensteden ook van toepassing moeten zijn," zegt Korneel Caron, studentenvertegenwoordiger in de Raad van Studentenvoorzieningen van de K.U.Leuven. "In de instellingen zou er dan een budget vrijkomen dat de bestuurders op een andere manier ten voordele van de studenten kunnen gebruiken."

FIETSEN

Jaar na jaar neemt het busgebruik van de Leuvense studenten toe en ook daarmee moet volgens de Leuvense studentenvertegenwoordigers rekening worden gehouden. De betaling van de instellingen aan vervoersmaatschappij De Lijn gebeurt via het systeem van een open enveloppe, wat betekent dat zij iedere keer dat een student het buspasje gebruikt, moeten betalen. "Hoe meer de studenten de bus nemen, hoe meer de universiteit en de hogescholen moeten betalen. De stad vindt dat een erg positieve tendens omdat het centrum op deze manier ontlast

wordt. Voor de instellingen wordt dat op financieel vlak echter problematisch in de toekomst. Daarom zou het ook een zeer positieve zaak zijn indien zij de kosten niet langer — al dan niet alleen — moeten dragen," zegt Korneel. Zelf vindt Korneel het toegenomen busgebruik een mes dat langs twee kanten snijdt. "In het centrum van de stad rijden dan wel minder auto's, maar dat betekent ook dat de studenten minder te voet of met de fiets gaan en dat vind ik zorgwekkend. We zouden de studenten niet alleen moeten sensibiliseren om zich niet met de auto te verplaatsen, maar ook moeten aanmoedigen om met de fiets te gaan. Persoonlijk zou ik het bijvoorbeeld een erg goed idee vinden indien de instellingen het budget dat dan eventueel vrijkomt in gratis fietsen investeert."

WAARBORG

Daarnaast wensen de studenten ook de huurwetgeving van de koten aan te passen. De christendemocraten en de socialisten hebben beide wel een voorstel hangende in de Kamer, maar deze voorstellen kunnen volgens de studenten nog verbeterd worden. Een eerste struikelblok betreft de waarborg. "De socialisten stellen drie maanden huur als waarborg voor terwijl de christendemocraten een maand huur voldoende vinden. Op dit punt steunen wij dan ook de christendemocraten. Een maand huur is voor een student die hier maar tien of twaalf maanden op kot woont meer dan voldoende," aldus Korneel. Een ander discussiepunt vormt de duur van de huurcontracten. "Wij vinden dat studenten zelf de keuze moeten hebben tussen een contract van tien of twaalf maanden, want waarom zouden zij twaalf maanden huur moeten betalen wanneer zij maar tien maanden op hun kamer wonen?" vraagt Korneel zich af. De studentenvertegenwoordigers beseffen anderzijds terdege dat ook de verhuurdersbond akkoord moet gaan met het voorstel en een contract van twaalf maanden daarbij zou kunnen helpen. De christendemocraten stellen dan ook contracten van twaalf maanden voor

(foto Roel Moeurs)

VESTEN

De laatste puntjes waar de Leuvense studentenvertegenwoordigers belang aan hechten zijn stemrecht voor studenten en het herbekijken van het gewestplan zodat nieuwe percelen kunnen worden aangesneden voor studiehuisvesting. Korneel: "Uitgaande van de steeds groeiende studentenpopulatie, rationalisatie, het langer studierend publiek en de nakende invoering van de tweejarige master voor humane wetenschappen is er nood aan meer ruimte voor nieuwe huisvesting." De universiteit hoopt het probleem alvast deels op te lossen door de bouw van een nieuwe residentie. De Vesten — de naam van nieuwe residentie — zal in de buurt van het sportkot worden gebouwd en zal 216 kamers waarvan 100 niet-gesubsidieerde koten, 25 studio's en 4 appartementen omvatten. "Onze vraag — vanuit het sociale bureau — was om het gewestplan te herbekijken ten voordele van studenthuisvesting op gewestniveau, maar dat voorstel werd niet door alle leden

van de Algemene Vergadering gedragen. Daarom zijn we de zaak nu nader aan het onderzoeken om met een nieuw voorstel op te proppen te kunnen komen," aldus Korneel.

VERDRUKKEN

Een ander voorstel waar de leden van de vergadering het niet onverdeeld over eens waren, was de vraag naar stemrecht voor studenten. Een deel van de vergadering vond dat studenten te weinig tijd doorbrengen in hun studentenstad om stemrecht te verkrijgen terwijl een ander deel er een overduidelijk nut inzag. Het argument dat de stem van studenten deze van de andere inwoners zou verdrrukken, vonden zij niet doorslaggevend. De voorzitter van het sociale bureau beloofde om alle voor- en nadelen van stemrecht voor studenten op te lijsten en de kwestie later opnieuw op de vergadering te bespreken.

SCHOOLVERLATERS OP ZOEK NAAR WERK

Na één jaar van straat

Hogergeschoolden zijn het best gewaard tegen een snel veranderende arbeidsmarkt. Dat blijkt uit een recent verschenen studie van de VDAB.

Maarten Goethals

80.000 schoolverlaters, ingeschreven bij de VDAB, werden een jaar lang gevolgd in hun zoektocht naar een eerste job. De resultaten van het onderzoek schetsen een positief beeld van Vlaanderen. Hoewel er nog steeds jongeren zijn waarvan de aansluiting met de arbeidsmarkt minder vlot gebeurt, komt er bij veel afgestudeerden nog maar weinig zoekwerk aan te pas. Daarnaast blijkt ook dat hoe hoger de scholingsgraad is, hoe minder kans er is om werkloos te blijven. Zo blijkt uit de studie *Werkzoekende schoolverlaters in Vlaanderen*, uitgevoerd door de VDAB in opdracht van de Vlaamse Regering.

Het geleverde cijfermateriaal bevestigt ontwikkelingen die al enkele jaren gaande

zijn. Voor het universitaire onderwijs betekent dat een bijna volledige tewerkstelling van afgestudeerden één jaar na het behalen van de diploma. Slechts 1,5% van alle afgestudeerde universiteitsstudenten heeft na 1 jaar nog geen werkervaring kunnen opdoen, wat een halvering betekent in vergelijking met vorige studies. Ook blijkt dat mannen sneller 'rechtstreekse aansluiting' vinden met de arbeidsmarkt dan vrouwen. Anderzijds hebben vrouwen iets meer werkervaring kunnen opdoen dan mannen.

WERKLOOS

De VDAB preciseert zijn cijfers ook wat de verschillende studiegebieden in het universitair onderwijs betreft. Niet geheel opzienbarend is de vaststelling dat geen enkele student Tandheelkunde of Farmaceutische Wetenschappen na 1 jaar nog werkzoekende is. Hetzelfde geldt ongeveer ook voor studenten Geneeskunde en Toegepaste Wetenschap-

pen, waar 'praktisch niemand nog werkzoekende' is na twaalf maanden. Wie Geschiedenis studeert daarentegen heeft iets meer dan 1 kans op 10 om nog werkzoekende te zijn. Wijsbegeerte en Archeologie, Kunstwetenschappen zijn opnieuw, ten opzichte van vorige studies, de minst goed presterende studiegebieden bij de universiteitsopleidingen. Afgestudeerde studenten hebben namelijk een kans van 1 op 7 om na 1 jaar nog werkloos te zijn.

VROUWEN

Een andere opvallende tendens is de toename van hooggeschoolde vrouwen. Hun aandeel in het hoger onderwijs bedraagt nu 58,4%. Dat is een stijging van 0,3% ten opzichte van vorig jaar. Deze ontwikkeling houdt volgens de VDAB het gevaar in dat vrouwen zich in hun keuze zouden beperken tot een aantal specifieke opleidingen en andere opleidingen links zouden laten liggen.

Toegepaste Economische Wetenschappen is de meestgevolgde opleiding bij mannen. Rechten volgt als tweede. Psychologie blijft populair bij vrouwen en zou haar succes, volgens de studie, in de toekomst nog versterken. Ook in dit klassement neemt Rechten plaats op het tweede schavuitje.

MOEDERKLOEK

Tine, vorig jaar afgestudeerd als psychologe, verduidelijkt haar keuze: «De reden waarom ik de studie aanvatte, was omdat ik mensen wou helpen. Ik wou begrijpen waarom sommige psychische ziektes zijn wat ze zijn. Wat zijn de oorzaken, maar meer nog: wat kan ik eraan doen? Dat veel meisjes de opleiding aanvatten is volgens mij omdat het een zorgend aspect behelst. Het is de zachte sector, het perfecte domein om het moederkloekgevoel gehoor te geven (lacht).»

«In januari werd de boel gedurende een maand deskundig overhoop gezet omwille van de expansieplannen van de universiteit. Tijdens de eerste maandag verstoorden we Waalse lessen. We sleurden de banken heen en weer, zongen de Vlaamse Leeuw. Er heerste een opgewonden stemming.»

«In een andere zaal hadden de Walen zich verschanst. De meerderheid begon dan maar op de deur te beuken tot er opeens iemand een brandblusapparaat vast had. Net op het moment dat de deur openging, trok iemand de pin uit de brand-

blusser waardoor de zaal werd volgespoten met wit poeder. Walen wilden zich verdedigen en al snel grepen zij ook naar brandblusapparaten. De dag nadien waren alle brandblusapparaten aan de universiteit weggehaald (lacht). Bovendien mochten we de aula's niet meer binnen en stond de politie ons op te wachten, waardoor de strijd op dat moment verschoof van de Walen naar de autoriteiten en de politieagenten.»

Louis Vos, preses Historia '68 (am)

OVER LEVEN EN LEGER IN COLOMBIA

“Het leger houdt klopjachten”

Drugsbaronnen, rebellen en Ingrid Betancourt zijn de drukst besproken personen wanneer het gaat over de Zuid-Amerikaanse staat Colombia. *Veto* sprak met geen van de drie, wat een aardig artikel opleverde.

Simon Horsten

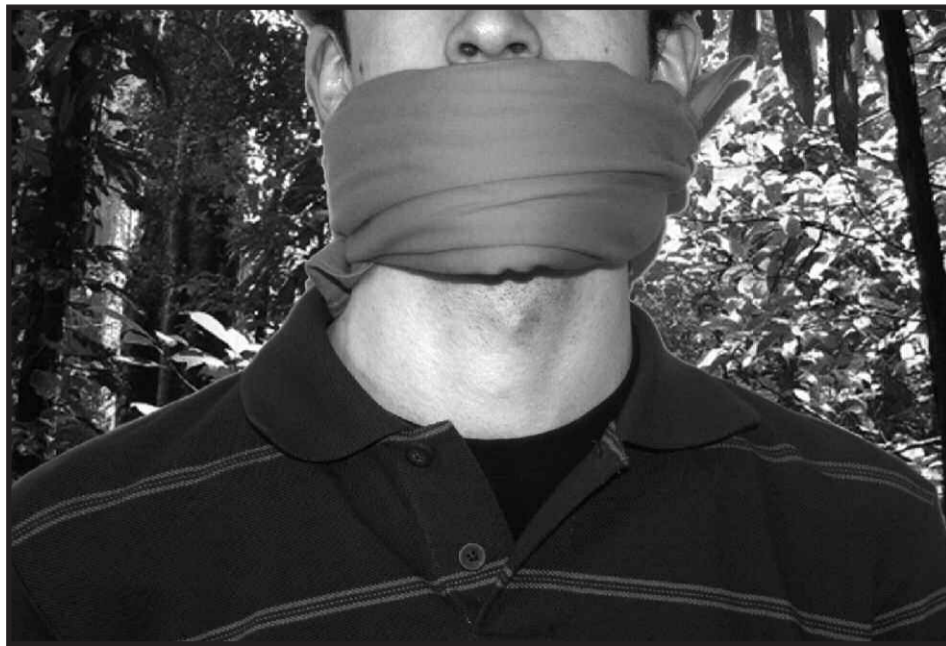
Het is een understatement te zeggen dat geweld deel uitmaakt van het Colombiaanse leven. Decennialang al controleert de communistische terroristische groepering FARC (*Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia*, Revolutionaire Strijdkrachten van Colombia) grote delen van het land, voert ze op structurele basis ontvoeringen uit, valt ze dorpen aan en doet ze op grote schaal aan drugshandel. De FARC wordt in de eerste plaats bevochten door het sterk uitgebouwde Colombiaanse leger, maar naast die twee partijen zijn er ook talloze paramilitaire bewegingen die vaak banden hebben met vooraanstaande politici — zoals president Uribe — en buiten de wet om hun gang gaan en zich schuldig maken aan misdaden.

HARDHANDIG

“Iedereen in Colombia is moe,” vertelt Janeth Casas, een Colombiaanse letterkundige die in Louvain-la-Neuve aan haar doctoraat werkt. “Ons land heeft zo veel potentieel dat nu niet wordt benut of uitgespeeld.”

“De meerderheid staat achter het harde optreden”

Toch blijft de bevolking hoopvol. “Regelmatig worden er marsen gehouden die de problemen van het land aankaarten. Die gaan natuurlijk verder dan de rebellenoorlog, al herleidt president Uribe alle problemen wel tot de FARC. Het is dan ook bij uitstek het belangrijkste politieke thema van het land.” De

(foto Bram Vanoirbeek)

rechtse Uribe won in 2002 de presidentsverkiezingen met de slogan ‘*Mano firme, corazón grande*’ (‘harde hand, groot hart’), maar het was vooral de ‘harde hand’ die het verschil met zijn voorganger Pastrana moest illustreren: die had net voor de verkiezingen moeten toegeven dat zijn zachtere benadering van de FARC mislukte was.

“De meerderheid van de Colombianen staat dan ook nog altijd achter de harde aanpak van Uribe,” vervolgt Casas, “zelfs de recente aanval van het Colombiaanse leger op Ecuadoraans grondgebied kon op goedkeuring van het volk rekenen.”

MACHOCULTUUR

Het Colombiaanse leger wordt volop ingezet in de strijd tegen de FARC, waardoor de gevaren waaraan de soldaten worden blootgesteld verre van fictief zijn. Geen wonder — maar zeker niet enkel daardoor — dat sommige van de jonge mannen die worden opgeroepen voor de verplichte legerdienst gewetensbezwaren hebben, ook al gaan ze daarmee in tegen de heersende machocultuur.

Liesbet Niveau, een Belgische die net terug is uit de Colombiaanse hoofdstad Bogotá, werkte jarenlang bij een organisatie voor en over principiële dienstweigeraars: ACOOC (*Acción Colectiva de Objetores y Objetoras de Conciencia*, Collectieve actie van gewetensbezwaarden). Ze schetst de situatie: «In 1991 werd in de grondwet ingeschreven dat niemand gedwongen kan worden om tegen zijn geweten in te handelen, maar dat artikel is nooit in regels omgezet en blijft tot op heden dode letter. Ook verschillende internationale verdragen die Colombia ondertekende stellen dat de gewetensvrijheid dient te worden gerespecteerd. In praktijk worden erg veel mensen echter verplicht tot het leger toe te treden.»

EXPERIMENTEREN

«De wettelijke uitzonderingen op de legerplicht worden eveneens vaak genegeerd. Wel kopen mensen die het zich kunnen permitteren een militaire identiteitskaart, het ‘bewijs’ dat je je legerdienst gedaan hebt. Corrupte officieren laten zich vaak al te graag omkopen. Zonder die legerkaart is het trouw-

ens onmogelijk je diploma te halen en ontzettend moeilijk een job te vinden. Zo dreigt voor dienstweigeraars dus ook socio-economische uitsluiting.»

«Wat de laatste tijd opgang maakt zijn door het leger georganiseerde *batidas*, klopjachten waarbij jonge mannen van de straat worden geplukt en onmiddellijk naar een trainingskamp gebracht zonder ook maar de kans te krijgen om bijvoorbeeld te bewijzen dat ze tot de uitzonderingen behoren. Als hun familie onze organisatie op tijd verwittigt, slagen we er via veel papierwerk en drukingsmiddelen vaak wel in om die mannen vrij te krijgen. Vanaf het moment dat hun opleiding van drie maanden achter de rug is en ze elders in het land worden ingezet als soldaat, wordt dat erg moeilijk.»

“Klopjachten waarbij jonge mannen van de straat worden geplukt”

«Organisaties als ACOOC werken op verschillende niveaus: we zijn voornamelijk begonnen met vorming, jongeren inlichten over de legerplicht en gewetensbezwaren. We merkten echter al gauw dat we met de mond vol tanden stonden wanneer ze ons vroegen wat ze dan wel moesten doen, wat de oplossing was. Zo zijn we actiever beginnen te werken. Nu bieden we juridische bijstand en psychosociale begeleiding en hebben we een nationaal en internationaal solidariteitsnetwerk. Ook richten we ‘affiniteitsgroepen’ in, waarin Colombianen met gelijkaardige problemen elkaar proberen te helpen. Dat zijn de jongeren die erg bewust met hun dienstweigering omgaan, of ze nu al zijn opgeroepen of niet. Zij zijn het ook die in samenwerking met ons experimenteren: ze proberen talloze manieren uit om zich te onttrekken aan de legerplicht op basis van gewetensbezwaren zodat we kunnen zien welke de meest efficiënte is.»

www.objecioncolombia.org

VVS SCHRIJFT VISIETEKST ONDERWIJSVERNIEUWING

“De student is geen spons”

De Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS) plaatste onlangs een visietekst over onderwijsvernieuwing op haar website. De tekst geeft vorming aan studentenvertegenwoordigers en onderricht hen over hoe zij voor democratisch onderwijs kunnen zorgen.

Ken Lambeets

“De visietekst werd geschreven op vraag van de studentenvertegenwoordigers op een Algemene Vergadering op het einde van vorig academiejaar,” zegt Gertie De Fraeye, ondervoorzitter van VVS. “De tekst onderricht hen op welke manier zij kwaliteitsvol en democratisch onderwijs kunnen verzorgen.”

“We streven naar een onderwijssysteem waarin de student centraal staat. Hij is geen spons die eindeloos cursussen uit het hoofd blokt. In de kenniseconomie waar de Europe-

se Unie naar streeft, is het belangrijk dat mensen zich constant bijscholen. Een universitaire opleiding moet aandacht besteden aan het nooit aflatende leerproces waaraan ze de student blootstelt. Hij moet weten waar en op welke manier hij permanent zijn kennis kan updaten. Op dergelijke vragen biedt het huidige systeem geen antwoorden.”

De visietekst biedt enkele alternatieve leersystemen aan. “De aangehaalde systemen zijn afkomstig uit verschillende faculteiten Pedagogische Wetenschappen,” zegt Gertie, “daar worden wel vaker nieuwe onderwijsvormen uitgetest.”

EX CATHEDRA

Aan welke vormen van onderwijsinnovatie mogen we ons verwachten? Kennis is niet langer iets absoluut dat wordt doorgegeven van docent op student, maar wel iets dat geconstrueerd wordt op basis van wat de stu-

dent al weet. Iedere cursus staat in verband met de vorige. De student gaat via begeleide zelfstudie op zoek naar raakpunten tussen de oude en de nieuwe cursus.

Een andere innovatieve onderwijsvorm waarover de nota spreekt, is die van het probleemgestuurd onderwijs. In groepen van twaalf tot vijftien studenten moeten de studenten een oplossing vinden voor een probleem. Ze zijn zelf verantwoordelijk voor hun groep en hun leerproces. Soortgelijk is het projectonderwijs, al ligt de nadruk hier meer op het project en werken de studenten hier nauwer samen met het beroepsveld. Online discussiefora kunnen de kritische dialoog tussen student en docent aanwakkeren. Toch benadrukt VVS dat het traditionele ex cathedra-onderwijs niet verloren mag gaan. De toekomst is een combinatie van traditionele en innovatieve onderwijsvormen die de student zowel theoretisch als maatschappelijk moeten vormen.

Voorts belicht de nota de randvoorwaar-

den die noodzakelijk zijn voor een succesvolle implementatie van de onderwijsvernieuwing. De rode draad in randvoorwaarden is hun flexibiliteit. Een anthologie: voor een tweede zit in een onderwijsvernieuwend systeem wordt naar een compatibel alternatief voor een groepswerk gevraagd. Onderwijsvernieuwing moet op niveau van de instelling worden uitgewerkt. Docenten zouden zich moeten nascholen. De infrastructuur van de instellingen moet op poten staan en een verhoogde studielast mag niet de consequentie zijn van onderwijsvernieuwing. Ook de evaluatie zal zich moeten aanpassen aan de onderwijsinnovatie. Studenten moeten zichzelf evalueren. Om de kwaliteitscontrole te behouden, moet de docentevaluatie verder worden uitgewerkt.

“Onderwijsvernieuwing vraagt inspanningen van zowel studenten, docenten als instellingen,” besluit Gertie. “Die zijn nodig wil het academisch onderwijs niet ter plaatse blijven trappelen.”

«Op het moment dat ik in ‘68 met mijn studies startte, brak er voor mij een erg verwarrende tijd aan. De heisa begon met het in brand steken van banken in aula’s. Daarna volgden er verschillende betogingen en een massamanifestatie in Alma 2.»

«Op zo’n betoging werd ik eens met wat vrienden eens gearresteerd. De betoging was weer uit de hand gelopen en de politie was de studenten aan het achtervolgen. Wij hoopten ons te kunnen verstoppen in *De Match* op de Bondgenoten-

laan, maar de winkeliers sloten de glazen deuren waardoor we een vogel voor de kat waren. Even later zaten we voor een nachtje in de cel. Pas wanneer het opnieuw rustiger was in de straten van Leuven, mochten we opnieuw vrij rondlopen»

Martin Lagrain, eerstejaarsstudent geneeskunde in ‘68 (am)

LAN-PARTY BIJ VTK

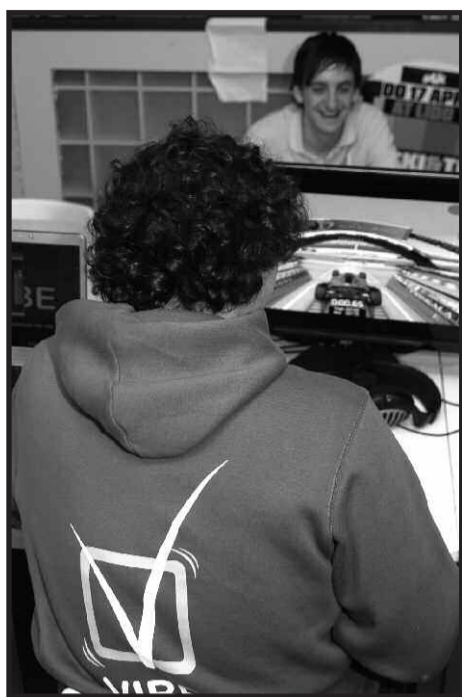
Super Mario op groot scherm

Al jarenlang moeten ze zich aan de faculteit ingenieurwetenschappen afgevraagd hebben wat er nu precies zou gebeuren als ze de jongens van VTK de leiding over het vermaarde theokot in handen gaven. Zoals het een goede wetenschappelijke faculteit betaamt werd de proef dan ook op de som genomen. Wijzelf hebben een hekel aan stereotypering, maar het resultaat verbaasde ons in het geheel niet.

Ruben Bruynooghe

Om eerlijk te zijn, wijzelf hadden ook nog maar nauwelijks gehoord van het theokot, en hetzelfde mag gelden voor de buitenlandse wetenschappers in de nabijgelegen faculteitsgebouwen. Misschien kan dat wel de reden zijn waarom er, ondanks het feit dat iedereen welkom was op de gratis LAN party, verbazingwekkend weinig studenten aanwezig waren die nog nooit van professor Theo gehoord hadden. De man die zijn naam leende voor het activiteitenhok van de VTK'ers kwam zelfs even binnenwippen om ter plaatse vast te stellen dat het goed was.

Een andere reden kan zijn dat niet iedereen weet wat zo'n LAN party juist inhoudt, of het juist heel goed weet en zich daarom maar veilig uit de buurt houdt. Voor de onwetenden geven we graag een woordje uitleg: men neme

(foto Stephanie Verbeke)

een stuk of tien computers, enkele kilo's verbindingkabels, enkele enthousiaste aspirant burgerlijk ingenieurs en voor je het weet heb je een intern netwerk. Een kritisch persoon mag zich dan afvragen wat je daar dan in hemelsnaam mee wil doen, het antwoord kan

evenwel enkele verzuchtingen opleveren: urenlang gamen, ook wel videospelletjes spelen genaamd. Opmerkelijk is hoe rekbaar VTK het begrip 'urenlang' vindt, want naar onze smaak is de volle 24uur eerder iets voor opgefokte sportkotters dan voor de student met een gemiddeld uithoudingsvermogen.

DEHYDRATATIE

Dat uithoudingsvermogen wordt trouwens niet alleen vereist van de gamer zelf, die de hele dag een gevecht moet leveren tegen virtuele vijandelijke troepen en iets te fysieke dreigende polsbleesures, maar ook van de gebruikte computers, die met hun razende ventilatoren (niet iedereen beschikt over waterkoeling) een al even verbeterd gevecht moeten voeren tegen oververhitting. Het is vooral bij dat laatste dat wij met onze nobele, doch veeleer nederige laptop moeten afhaken. De dag van het gebeuren zelf mogen we dan ook genieten van heerlijke tafereel, hoe krachtige processoren, vol overgave in bedwang worden gehouden met krampachtige klikken van de muis, en dit alles onder luid gebrul en gevloek. Bij momenten wordt er dan ook al eens verwezen naar het feit dat Windows echt wel *suckt* onderwijl nog wat foeterend op de op dat moment net iets te trage internetverbinding.

Voor degenen die bij dit artikel even moeten denken aan die arme Koreaan die

stierf aan dehydratie na drie dagen onafgebroken *World of Warcraft* spelen, kunnen we er even gewag van maken dat ook bij deze LAN-party een telg van de *Warcraft* familie op het gamersmenu stond, naast het al even beroemde *opensource* fenomeen *Enemy Territory*, bekender onder de naam *ET*. Wijzelf waren als leek gewoon al blij met het feit dat het theokot ook over een pooltafel beschikt. Decadent zegt u? Absoluut, maar wie heeft er nu nog nooit de noodzaak gevoeld *Super Mario* te spelen met geprojecteerde beelden? Een exacte schatting van wat er gedownload is kunnen we niet maken, maar in termen van *gigabytes* uitgedrukt geloven we wel dat het getal met gemak drie cijfertjes haalt.

We geven met enige schroom toe dat ondanks onze pogingen wijzelf het geen etmaal hebben kunnen uithouden, zo rond een uur of zes in de morgen werd de drang naar buitenlucht en slaap groter dan ons gevoel voor onderzoeksjournalistiek, maar al bij al hebben we niet het gevoel dat we nog veel hebben gemist, we merkten al de eerste twaalf uren op dat de seconden en minuten verdacht veel op elkaar begonnen lijken en in een verduisterd lokaal is het moeilijk dag van nacht te onderscheiden. Bij deze drukken we nog even ons respect uit voor de *diehards* die het tot donderdagmiddag hebben volgehouden ook al lijkt onze lof een beetje op een lof der dwaasheid.

BENEFIETCONCERT RECEPY FOR PEACE

"Simsalabim 't circus in"

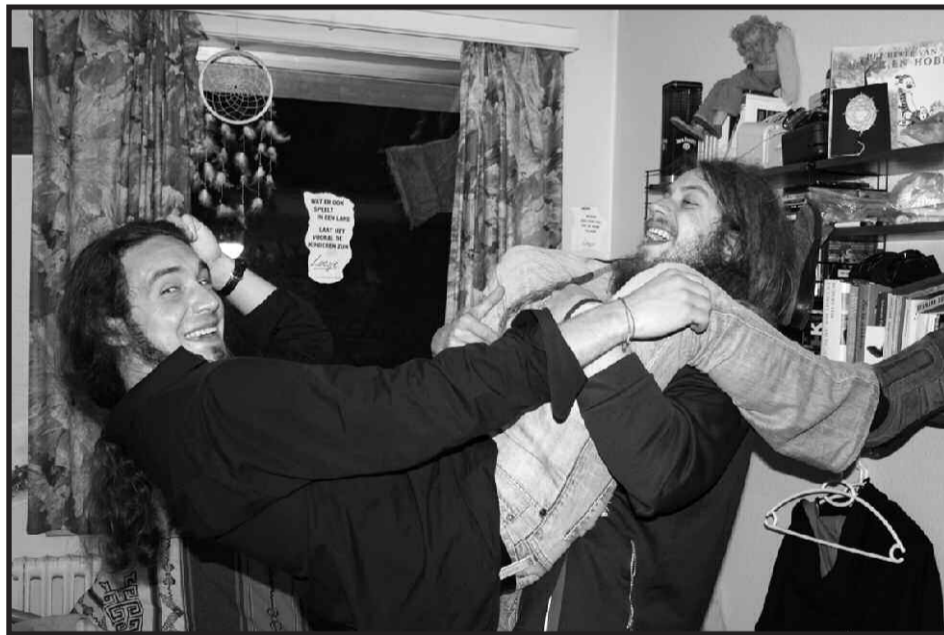
Creejzie Coheezie, een vrije vereniging die voornamelijk uit studenten bestaat, probeert zijn beste beentje voor te zetten om iets bij te dragen aan een meer verdraagzame wereld. Woensdag zeven mei organiseren zij in de Blauwe Kater voor de zesde keer een benefietconcert onder de naam *Recepy For Peace*.

Kim Van de Perre

Een aantal jonge en vooral gedreven studenten uit allerlei studierichtingen en achtergronden, die zich om één of andere reden met elkaar verbonden voelen, daaruit bestaat de groep die zijn schouders onder Creejzie Coheezie zet. Deze vrije vereniging kiest elk jaar opnieuw een of meer ontwikkelingsprojecten die ze in de kijker willen zetten. Hiervoor organiseren ze een benefietconcert waarvan de winst integraal naar de projecten toe. Vorig jaar werden bijvoorbeeld mensen zonder papieren ondersteund door voedselleveringen en een studentenrestaurant in Kongo financieel bijgestaan. Dit jaar wordt de aandacht gericht op de problematiek rond kinderen in armoedige omstandigheden.

CIRCUS

Onder het motto *Simsalabim 't circus in* zal de zesde editie van *Recepy For Peace* plaatsvinden. Bart Thoelen, voorzitter van Creejzie Coheezie vertelt over het idee dat erachter steekt: "Wij willen kinderen die het niet gemakkelijk hebben de kans geven toch ook een 'vrije ruimte' te creëren, hen even de financiële problemen die ze hebben laten vergeten, en

(foto An Moerenhout)

een paar leuke momenten meegeven. Dit door hen bezig te laten zijn met circustechnieken zoals éénwieleren en jongleren of capoeira en sport. Het is vooral de bedoeling de kinderen terug een plaatsje voor zichzelf te laten vinden, wat ook werkt in bepaalde conflict-situaties, zoals de gewelddadige omgeving waarin sommige kinderen in Palestina leven."

Dit jaar worden er projecten rond het circusthema gesteund in Zuid-Afrika, Palestina en Costa Rica. Maar terwijl andere jaren de aandacht vooral gericht werd op het realiseren van een benefiet met een zo minimaal mogelijk startkapitaal, wordt nu ook geprobeerd nog andere acties te laten plaatsvinden, zoals

een theatervoorstelling e.a.

ENERGIE

"Ik denk dat we voor de mensen die er zelf mee bezig zijn geweest toch wel iets veranderd hebben, mede door de acties zelf, foto's die opgestuurd worden etc. Het zijn vooral de mensen zelf die er blij om zijn, want ze willen iets bereiken, ook al veranderen zo'n dingen niet zo heel veel. Als ze iets veranderen voor een paar mensen, betekent dat al veel. Ook het gevoel dat je hebt van het 'ervoor gaan' is fijn. En of je dat alles hier doet of aan de andere kant van de wereld, als je de

keuze neemt om kleine projecten te doen, kan je heel concreet gaan werken, wat zeer concrete resultaten oplevert, en dus zijn voordelen heeft," aldus Creejzie Coheezie.

"Wat onze organisatie in Leuven zelf betreft, er zijn een aantal mensen die bereid zijn elk jaar opnieuw hun energie in dergelijke projecten te steken, wat ook iets doet. Ik denk ook wel dat we een positieve noot in Leuven brengen. Als we zo'n benefietconcert doen, hebben we vaak een vast publiek, en als er nieuwe mensen komen is dat ook heel fijn om te zien."

Medewerkers zijn er soms wel wat weinig. "Een tijd geleden was er vanuit 11.11.11 een oproep om een soort forum te creëren, met vrijwilligers van verscheidene verenigingen. Creejzie Coheezie nam hier twee keer aan deel, en het bleek dat de organisatie het meeste aantal leden had. Nu is dat echter doodgedood, wat een beetje een jammerlijke zaak is," vertelt Stef Langmans, een van de grote drijvende krachten achter Creejzie Coheezie. "Verder is het af en toe wat moeilijk op financieel vlak, maar we doen ons best. Het doet ook al veel dat de bands die op een fuif komen spelen, het gratis willen doen. Zonder deze optredens zouden we zo goed als niets gehad hebben. Het is alleen wel spijtig dat voor het gebruik van bepaalde accommodaties wij als vrije vereniging geen korting krijgen, wat bij studentenkringen wel het geval is."

Woensdag 7 mei vindt het benefietconcert *Recepy For Peace* plaats in de Blauwe Kater. www.r4p.be

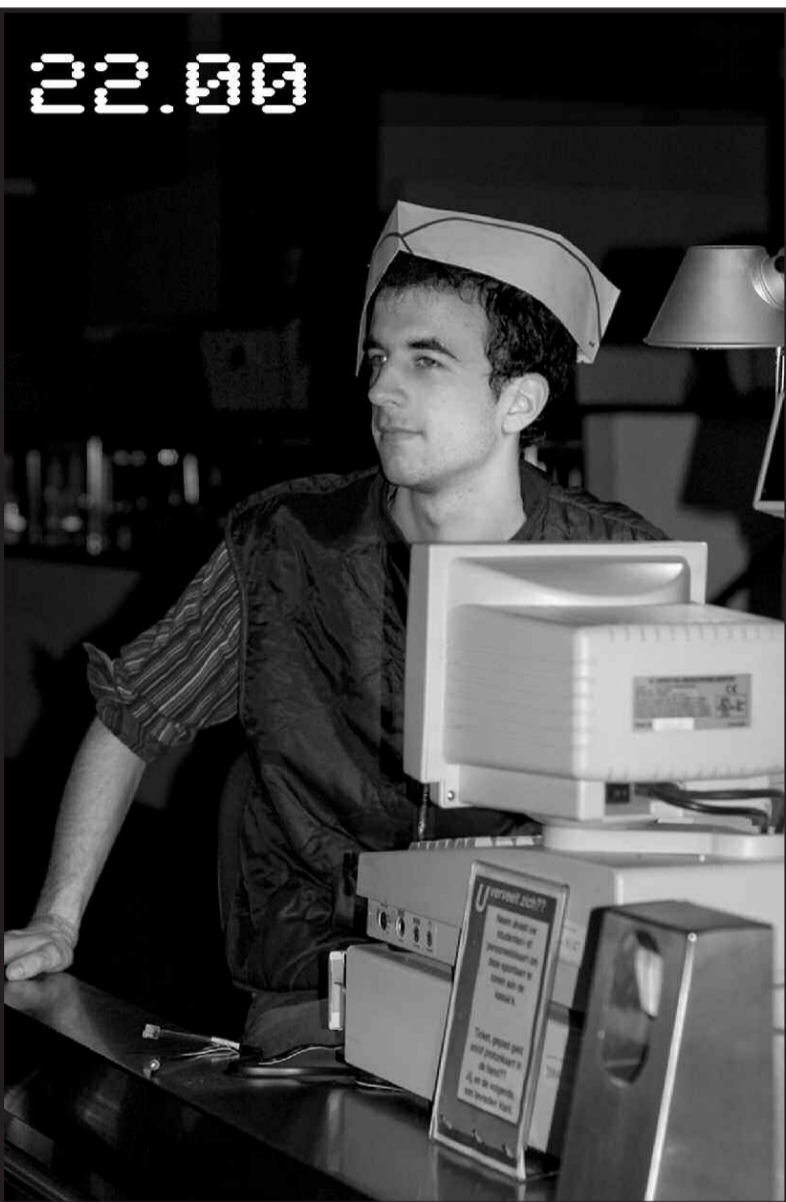
«In 1968 ben ik als studentje in Leuven aangekomen. Daarvoor zat ik op een braaf katholiek college in een provincie stadje. Leuven Vlaams was al een tijdje aan de gang en ook wij gingen betogen. Voor leerlingen in de retorica Grieks-Latijn was dat heel moedig. Eenmaal in Leuven hoorden we voor het eerst over het Marxisme. Dat was een openbaring en nodig om te begrijpen wat er aan het gebeuren was. Ik was geen barricadespringer, maar — net als

het gros van de studenten — een meeloper. Toch was het een globale actie die iedereen aansprak.»

«Na '68 is de Naamsestraat een tijdje geasfalteerd geweest. Men wilde niet meer het risico lopen dat er met uitgebroken stenen werd gesmeten.»

Gust De Meyer, professor aan het Centrum voor Mediacaalculuur en Communicatietechnologie (rb)

“Alma by Night”
door

Christine
Laureys

AANSTORMEND TALENT: JONAS JATIDJAN

“Graffiti is meer dan je naam op een muur spuiten”

Er wordt wel eens smalend gedaan over Leuven als cultuurstad. “Daar zitten alleen zuipende studenten,” is een cliché dat door menig Antwerpse dikkenek en hippe Gentenaar tot in den treure herhaald wordt. Maar wij weigeren deze stelling voor waar aan te nemen en zullen het bewijzen ook. Elke week duikt Veto in de Leuvense visvijver van jonge beloftes en laat hen aan het woord over hun kunstvorm en inspiratie. Deze keer? Twintiger Jonas Jatidjan, grafisch genie en bekroond maker van animatie-filmpjes.

Bo Vanluchene

Veto: Ik hoorde dat je vorig jaar in de mussenbuurt van Leuven een muurfresco maakte.

Jonas Jatidjan: «Een vriendin van me, die

daar woont, vroeg me dat te maken. Ik koos ervoor de buurtbewoners te portretteren, dus ben ik samen met haar bij verscheidene mensen gaan aanbellen om te vragen of we een foto van hen mochten nemen. Daarna hebben we hun gezichten op de muur geplaatst. Ik ben hier opgegroeid en daarom draag ik graag bij tot het culturele gebeuren in Leuven. Ik heb bijvoorbeeld voor een Leuvense rapgroep, Amok, een cd-hoesje gemaakt.»

«Ik ben trouwens momenteel aan het wachten op de uitslag van een wedstrijd, *Design Against Fur*. De winnaars mogen naar Canada. Ik sta wel open voor de kritiek die op bont gegeven wordt, anders zou ik het niet doen. En in Canada ben ik nog niet geweest (lacht).»

Veto: Je studeert nu Animatiefilm aan Sint-Lucas. Hoeveel uren werk investeert je in een animatie-filmpje van een minuut?

Jonas: «Dat hangt af van de techniek die je gebruikt, hoe perfectionistisch je bent en welke gemoedstoestand je hebt. Je kan zo’n filmpje op twee weken tijd afkrijgen, als je veel ervaring hebt.»

«Ik werk meestal ‘s nachts, want dan kan ik me beter concentreren. Ik heb ook gehoord over ‘het blauwe uur’: dan gaan alle dieren van de nacht slapen en worden de dieren van de dag wakker. Als dat bijzondere moment aanbreekt — de vogels beginnen te fluiten — dan is het tijd om in bed te kruipen»

GRAFFITI

Veto: Je tekeningen doen vaak denken aan graffiti. Ben je daardoor geïnspireerd?

Jonas: «Graffiti is meer dan alleen maar je naam op een muur spuiten, al denken veel mensen dat het daar ophoudt. Vroeger had ik een vriend die boven de muziekwinkel JJ Re-

cords op kot zat. Daar zaten we vaak voorontwerpen voor graffiti te maken. Er kwamen ook veel mensen over de vloer die er echt mee bezig waren. Die zijn later soms in de grafische sector terechtgekomen — de één is een schilder, de ander werkt dan weer bij een grafisch bureau. Als er op vroege leeftijd richting wordt gegeven aan je interesses, ga je daarin verder.»

Veto: Je achternaam, *Jatidan*, klinkt trouwens nogal exotisch.

Jonas: «Mijn vader is van Indonesië. Vlak na de Nederlandse bezetting heeft toenmalig president Suharto alle Chinese invloeden in Indonesië proberen wegvagen. Ook Chinese achternamen mochten niet meer. Eigenlijk is mijn echte achternaam Lao, maar iedereen kent me als Jatidjan.»

Wie een staaltje van Jonas’ werk wil zien, moet zeker eens ‘luciferstokje’ intikken op Youtube.com

DE XII WERKEN VAN VETO (11): ALMA SLEEP-IN

De totale revolutie

Studenten, vergeet Herakles en Rob Vanoudenhoven: het zijn de Twaalf Werken van Veto die geschiedenis schrijven. Voor het elfde werk hielden wij een historische *sleep-in* in Alma 2.

Ken Lamberts

Veertig jaar geleden gebeurde het frequent: studenten hielden ellenlange meetings in het eetrestaurant bij uitstek, tot slapens toe. Omdat mei 2008 even historisch belooft te worden als het gezegende mei 1968, geven wij jullie een voorsmaakje van wat dra komen zal: de totale revolutie.

Onze redactie telt geen honderden manschappen: de overnachting zal in het grootste geniep gebeuren. Met twee zullen we ons in de restaurantgigant laten insluiten, met als doel onze andere kameraden later ingang te verlenen — zij zullen proviand naar binnen smokkelen. Onder onze druk heeft de manager van Alma 2 het imposante alarmsysteem een week lang uit werking doen treden. Een nobele daad, die onze grootste dank verdient.

ACTIE!

Voor we dinsdagavond in beperkte commune aan het avondmaal beginnen, houden we een snelle inspectieronde. Kleine meevaller: de gordijnen van de zijzaal zijn gesloten, wat maakt dat niemand er thans dineert. De achterkant van de aldaar ingerichte toog lijkt de verstopplaats bij uitstek. Als vastberaden studentenvertegenwoordigers smeden we snode plannen tijdens het naar binnen werken van een appetijtelijk kalkoenlapje. Wanneer we toch opgepakt zouden worden door de gendarmerie beloven onze vrienden al wat student is te mobiliseren. Het doet ons wat.

Volgens onze bronnen sluit Alma 2 om 20.30u. Even daarvoor glippen we ongemerkt de zijzaal binnen. De afwassers staan met hun rug naar de deuropening gekeerd: wij kunnen ongemerkt plaatsnemen achter de toog, op een ijzeren baar. De gekozen zitplaats zal zich dagen later nog wreken op ons achterwerk: nooit was rechtstaan zo een voorrecht.

Verrek, het blijft lang klaar. Toevallige passanten, zowel binnen het restaurant als daarbuiten, zullen ons snel in het oog krijgen. Wanneer de laatste studenten Alma 2 verlaten, kunnen we slechts afgaan op wat we horen: knetterende messen van afwassers, voetstappen die komen en gaan en stoelen die op tafels worden gezet in onze onmiddellijke nabijheid. We blijven er *zen* bij.

KRACHTPROEF

Plots valt ons zicht op een emmertje met aftrekker nabij ons op de vensterbank, waarmee de laatste muurkranten van de dag zijn verwijderd. Omdat we het gevaar niet willen lopen ontdekt te worden door een brave arbeider die het ter opruiming komt weghalen, nemen we het van zijn plaats en zetten we het vlak bij ons. Een prima beslissing, zo blijkt: niet veel la-

(foto Christine Laureys)

ter komt de chef-kok een tiental meter verder aan het raam staan. Gelukkig voor ons tuurt hij zelfgenoegzaam naar de einder, vast in zijn nopjes door de dra gedane werkdag. Maar dan maakt de man met de muts een halve draai: een fractie van een seconde vallen wij in zijn gezichtsveld. Innerlijk sterven wij, uiterlijk geven we geen krimp. Onze schuilplaats tussen de barkrukken werkt efficiënt: de kok verlaat de zijzaal. We zullen vandaag niet achtervolgd worden door pollepeps.

De krachtproef nadert nu zijn einde, studenten. Het lawaai in de keuken neemt af, de brave arbeiders gaan nietsvermoedend naar huis. Als Grieken die zich uit het paard van Troje wringen, komen we uit onze schuilplaats tevoorschijn. Nu wordt het kwestie onze kameraden naar binnen te smokkelen. Nergens bemerken we een raam dat opengaat. Enkel de nooduitgang lijkt bruikbaar, maar is die een optie?

ZITSTAKING

Om 22.07 bereikt kameraad R Alma 2. Hij komt van een groots debat over de toekomst van enkele derdewereldlanden, alwaar hij een constructieve bijdrage leverde. Daar er vandaag geen ramen hoeven te sneuvelen, besluiten wij toch de nooduitgang te gebruiken, met het risico op een afgaand buitenalarm. Niets gebeurt, Kameraad R treedt binnen en een halfuur later bereiken ook Kameraden A, B, C, R2, S en W het actuele Mekka van de studentenvertegenwoordiging.

Samen debatteren we over de onmiddellijke toekomst van de studentenbeweging en de hiermee gepaard gaande manifestaties, honger- en zitstakingen. Tijdens pauzes houden we achtereenvolgens een bescheiden loopkoers en een ravisante orgie — we spelen ook verstoppertje. Het is al vroeg wanneer we ons te slapen leggen op een niet al te knusse, doch rode bank.

Omstreeks 06.30u trekt iemand aan ons been. Kameraad R meldt al fluisterend dat hij lawaai heeft gehoord in de keuken. We moeten ontsnappen voor het te laat is. In groep sluipen we naar de achterkant van het gebouw. Plots vervult een hels lawaai Alma 2: in al zijn haast heeft kameraad R een stoel omgestoten. Snel verschansen wij ons in de geïmproviseerde vestiaire. Pas een kwartier later durven we ons hoofd naar buiten te steken: niemand in de buurt. Zonder problemen sluipen we verder naar buiten: opdracht volbracht.

Wij danken uitdrukkelijk de manager van Alma II voor het gebruik van zijn Fiat.

SCHATTEN VAN DE KUL (10): FARMACEUTISCH MUSEUM

“We hebben al genoeg bro!”

De gebouwen van de K.U.Leuven herbergen massa's verborgen pareltjes en ongeziene meesterwerken. Tweewekelijks schotelen we jullie hier een staaltje van voor. Deze week arriveerden we bij Farmaceutisch museum in de Van Evenstraat.

Ken Lamberts

We krijgen een rondleiding van professor Lemli, die al een aantal jaren op emeritaat is — hij doceerde farmacognosie. Toch vertelt hij zijn hele relaas nog met fonkelende ogen: het is duidelijk dat de professor zijn passie niet heeft laten varen. “Het gebouw van het Farmaceutisch museum in de Van Evenstraat dateert uit 1934 en is uitgetekend door dezelfde architect als die van het ILT. Momenteel is het nog niet duidelijk wat er in de toekomst mee gaat gebeuren: ofwel wordt het een leercentrum, ofwel beschermd erfgoed. Voor dat laatste is de aanvraag al een tijdje ingediend.”

BROL

De professor neemt ons mee naar boven. Wanneer we het museum willen betreden, gaat het alarm gedurende enkele

minuten af. Lemli vindt het wel grappig: hij duwt veel verschillende codes in en stoort zich niet aan de loeiende sirene. Maar wel aan de geschiedenis van het gebouw. “Na de taalkwestie in 1968 werd de faculteit Farmaceutische Wetenschappen in twee delen verdeeld. Dat ging tot in het extreme toe: er werd zelfs een verdeling gemaakt per vierkante meter toilet. In '72 zijn de Walen dan voorgoed verhuisd, maar toen hebben ze zich wel een groot deel van het toenmalige Farmaceutisch museum toegeëigend. Ten onrechte: een zekere professor Couvreur had de verzameling opgebouwd. Na zijn dood zijn de Franstaligen naar zijn erfgenamen gegaan. Ze hebben hen gratis studies aangeboden: pure omkoping. Om de overheveling van de erfstukken tegen te gaan, heb ik contact opgenomen met Mark Eyskens. Weet je wat hij zei? “We hebben hier al bro! genoeg!”

Dus begon professor Lemli zelf een nieuwe collectie op te bouwen. Waar hij kon, vergaarde hij nieuwe stukken. Pronkstuk van de huidige collectie vormt een imposante mortier of vijzel, die apothekers vroeger gebruikten om bereidingen in te maken. Professor Lemli redde het destijds uit de kelders van de Universiteitshallen. “Het is onvoorstelbaar wat de K.U. Leuven vroeger met haar erfgoed deed. Ofwel werd het op de vuilkar gesmeten, ofwel belandde het in de Dijle. Exact dezelf-

de mortier als deze staat in het Gruuthusemuseum in Brugge. Hij wordt op 25.000 euro geraamd.”

Nog indrukwekkend is de kruidenverzameling van Merker. “Ze is volledig intact. Vroeger kregen studenten farmacie op een mondeling examen enkele kruiden onder de neus geschoven: zo moesten zij op het zicht of op de geur bepalen over welk kruid het handelde. De kruiden staan gestapeld in een oude, imposante microscoopkast.”

MORFINE

Toen er een Antwerpse hogeschool opgedoekt werd, kreeg professor Lemli een deel van hun collectie in handen. “Deze collectie dateert uit de tijd dat Congo een Belgische kolonie was. Mensen die handel voerden met Congo moesten stenen en kruiden kunnen herkennen om niet bedot te worden.”

Een leuke afsluiter vormt een kastje uit de ambulance van het Duitse leger uit de tweede Wereldoorlog. Het bevat onder andere een doosje met morfine. “Voor als iemand zijn been werd afgeschoten,” grapt professor Lemli.

«Als leerlingen aan het Sint-Pieterscollege liepen wij wel vaker mee in de studentenbetogingen. Op een bepaalde avond was mijn moeder erg ziek, dus moesten mijn vader en ik naar de apotheek van wacht in de Bondgenotenlaan om dringend medicijnen te halen. Tegelijkertijd liep er zo'n demonstratie door de straten. De ordedienst dacht dat ook wij tot de betogers behoorden. Mijn vader riep nog: “Durf niet op hem te kloppen!” Ze bleven van mij af, maar in plaats daar-

van sloeg een rijkswachter op hem. Een voorval waar hij nog steeds een oorletsel aan overhoudt. Omdat rijkswachters in die tijd geen identificatienummer of naam moesten dragen, hebben we nooit geweten wie dat gedaan heeft en is er nooit een zaak van kunnen komen.»

Daan Broos, leraar geschiedenis en muziek (rb)

SARA TAVARES

“Mijn muziek is soulfood”

Hoewel velen in België nog niet van haar gehoord hebben, heeft de jonge Sara Tavares al een half leven in de muziek achter de rug. Als zestienjarige stond ze als de Portugese Sandra Kim op het Eurovisiesongfestival. Drie albums later heeft ze haar eigen stem gevonden. En dat die opzwevend klonk, kon een volle Leuvense schouwburg afgelopen zaterdag al dansend ontdekken.

Nathalie Hoes

Sara Tavares is Portugese, maar haar ouders zijn van de Kaapverdische eilanden (*eilandengroep in de Atlantische Oceaan ter hoogte van Senegal, red.*). Net zoals vele kinderen van migranten worstelt ze met het begrip identiteit. “Soms geeft men je het gevoel dat je geen duidelijke identiteit hebt. Misschien bestaat zo iets helemaal niet, niets is gewoon wit of zwart. Portugal heeft een rijke multiculturele geschiedenis met vele Afrikaanse kolonies. Die mix wordt weerspiegeld op straat. In Lisbon zoeken vele jongeren naar hun eigen stem in de muziek. Ik zie die gemengde identiteit als een kans.”

“Portugal is mijn thuis, maar mijn roots liggen in Cabo Verde. De mensen daar zijn relaxed en open, maar het is ook een heel arm

land. Van daaruit werken is praktisch moeilijk, maar ik zou er graag mijn oude dag doorbrengen.”

ZIEL

Bob Marley’s filosofie en muziek zijn een grote inspiratiebron voor Sara. Vrijblijvende hitparade-deuntjes zijn niet aan haar besteed. “Bob speelde muziek voor een hoger doel, niet voor een status in de muziekbusiness. Zijn boodschap gaf kracht aan mensen om te vechten voor hun eigen levenskwaliteit en die verantwoordelijkheid niet aan politici over te laten. Bob wilde vrijheid voor iedereen zonder hiërarchie. Hij is ook een artiest van de derde wereld die zijn ziel niet heeft verkocht. Hij heeft laten zien dat je geen Amerikaan moet zijn om het te maken als muzikant. Je kan zijn wie je bent, *dreads* hebben en patois spreken. Als je vanbinnen maar sterk staat.”

Marley’s erfenis lijkt door te leven bij een nieuwe generatie vrouwelijke, zwarte artiesten, zoals Sara Tavares zelf, Ayo, Asa en Mayra Andrade. “We hebben geluk, want vroeger had men niet dezelfde structuur. Er was geen markt voor wereldmuziek, terwijl er nu wel interesse is in artiesten van de Derde Wereld. Jongeren van de Afrikaanse diaspora reageren positief op de muziek van

(persfoto)

onze generatie. Ze voelen zich vertegenwoordigd en geïnspireerd om zelf muziek te maken. Stap voor stap creëren we onze eigen identiteit.”

Haar zonnige muziek verraadt het niet meteen, maar Sara had een moeilijke jeugd bij een pleegmoeder. Toch stond ze al op zeer jonge leeftijd op het podium. “Ik werd snel volwassen, want ik moest mezelf opvoeden op straat. Ik ben nu dertig, maar heb al vijftien jaar carrière achter de rug. Men herinnert me steeds aan Eurovisiesongfestival, maar dat is al zo lang geleden. Toen zong ik anderen liedjes. Nu ben ik zelf songwriter met een eigen sound.”

HUMOR

In haar liedjes bezingt Sara al het mooie dat het leven te bieden heeft. Die positieve energie is geen pose, maar een levensmotto. “Gevoel voor humor helpt je relativiseren. We leven in een te serieuze competitieve wereld. Het leven is kort, geniet ervan! Bij tegenslag moet je lachen en doorgaan. Ik haal kracht uit het geloof. Mijn liedjes schrijf ik tijdens het bidden, er werkt dan een hogere energie door mij. Mijn muziek is *soulfood* voor mezelf en anderen.”

Haar doorbraakcd ‘Balancé’ verscheen in 2006. Momenteel werkt Sara aan een vierde album. myspace.com/saratavares

UITGELEZEN OP REIS MET LUC JANSSEN

“Winden laten is mijn handelsmerk”

In *Uitgelezen op reis* worden lezers van alle slag samengezet in een gesprek over boeken. Onlangs kwam ook Luc Janssen, bekend van onder andere *Studio Brussel* en het *Canvasprogramma LUX xl*, hiervoor naar Leuven afgezakt.

Eric Laureys & Maud Oeyen

Veto: Leest u zelf eigenlijk veel?

Luc Janssen: «Ik lees veel minder dan vroeger, maar dat komt omdat ik met zoveel andere dingen bezig ben. Als ik iets lees, is dat bijna altijd in functie van iets anders, zoals wanneer iemand die te gast is in *LUX* het wil hebben over een bepaald boek of een bepaalde auteur. Meestal heb ik die dan thuis liggen, want daar ligt een schat aan boeken die ik nog nooit gelezen heb. Ik kocht vroeger veel boeken — nu trouwens nog steeds — maar als de vakanties niet lang genoeg zijn krijg ik die nooit allemaal uit. Al ben ik wel getraind: een goed boek lees ik op twee avonden uit. Als ik een slecht boek gelezen wil hebben sla ik gewoon stukken over.»

Veto: Wat vindt u dan slechte literatuur?

Janssen: «Ik ben zeker niet tegen zogenaamde pulpliteratuur. De boeken van Grisham zijn zalig om te lezen tijdens de vakantie. Die zijn ook helemaal niet slecht geschreven, vakmatig zitten ze goed in elkaar. Het werk van Pieter Aspe vind ik bijvoorbeeld wel slecht. De walm van Duvel slaat van die bladzijden af, ik kom nooit verder dan de eerste zin. Als je zoveel gelezen hebt, ga je op de duur ook eisen dat een boek goed geschreven is. Een sterk verhaal volstaat niet meer.»

«Ik ben ook niet zo’n fan van Hugo Claus. Ik hou wel van zijn gedichten, die zat ik al van jongsaf op mijn kamertje hardop te

lezen. Ze zijn heerlijk. Je proeft ze als het ware in je mond. Ik heb ook veel theater van hem gelezen, maar van zijn romans ben ik nooit wild geweest. Ik hou ook helemaal niet zo van al het gedoe rond die man: eerst moet hij nog opgebaard worden hier, dan een afscheid

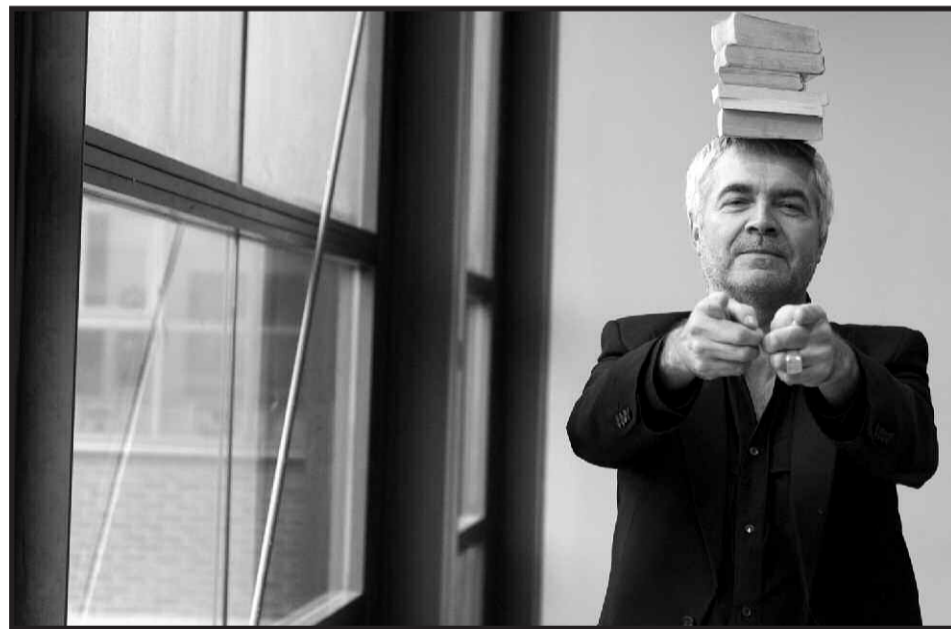
veel meer instant: je kan dingen plotseling compleet omgooien. Bij televisie zit je met een scenario. *LUX xl* nemen we op alsof het een liveprogramma is. Het duurt 52 minuten en we filmen maximaal een uur. Het zou gemakkelijker zijn om drie uur met een gast te

met *meneer* Hoste, waardoor ze even later niet anders kon dan Urbanus aanspreken met *meneer* Urbanus. Tja, dat is belachelijk natuurlijk. Je moet uiteraard respect hebben voor de luisteraar, maar je moet er ook vooral gewoon tegen doen. Wanneer gebruik je *je*, wanneer gebruik je *u*, dat blijft een eeuwige discussie op Radio 1. De presentatoren zouden hun persoonlijkheid best wat meer mogen laten horen. In die zin mag het dus wel een beetje *Studio Brussel* worden. Al overdrijven ze daar soms weer, ze raken er maar niet uit de anale fase.»

BUITENEGEGOID

Veto: U bent zelf ooit buitengegoid vanwege een scheet.

Janssen: «We deden een parodie op al die pas opgerichte vrije radio’s die echt van een vreselijk pis-, poep- en kakniveau waren. Tijdens een nachtuitzending hadden we een prijs uitgelooft voor degene die de luidste wind liet. Ik had van tevoren met de beller afgesproken dat hij eerst zijn best zou doen, maar dat er niets zou komen, en dat hij dan zou zeggen: “ik bel straks nog wel eens terug”, en “mee-doen is belangrijker dan winnen”. We speelden dus eigenlijk een hele sketch. De directie van toen (meer dan twintig jaar geleden) vond het absoluut niet kunnen: het paste niet in de opvoedende taak van de BRT. Ik ben toen op staande voet ontslagen. Niet dat ik daar fier op was, achteraf vond ik het best dom van mezelf. Ik was van de ene op de andere dag mijn werk kwijt, had pas een huis gebouwd en zat met vrouw en kleine kinderen. Maar dat syndroom van Tourette heb ik er uiteindelijk toch in gehouden. Af en toe eens een wind laten, in figuurlijke zin dan, daar heb ik dan maar mijn handelsmerk van gemaakt.»

(foto Christine Laureys)

daar, dan een verstrooiing ginder, en de week daarop staan in *De Morgen* dan de dvd’s van Claus. Hij mag dan wel de grootste Vlaamse schrijver zijn, Louis Paul Boon lees ik bijvoorbeeld veel liever.»

Veto: Wat doet u eigenlijk het liefst: radio of televisie?

Janssen: «Vroeger zou ik absoluut radio gezegd hebben, maar hoe meer televisie ik doe, hoe leuker ik dat begin te vinden. Radio is

praten en daar achteraf de beste fragmenten uit te knippen. Maar je kiest nu eenmaal voor een bepaalde format.»

Veto: Vindt u dat Radio 1 meer op *Studio Brussel* zou mogen lijken? Niet alleen wat betreft muziek maar ook wat betreft bijvoorbeeld de stijl van presenteren?

Janssen: «Een tijd geleden belde Kathleen Cools ‘s ochtends met twee komieken, Urbanus en Geert Hoste. Geert Hoste sprak ze aan

«Veel weet ik niet over de oprichting van onze universiteit. Eind jaren zestig zijn we uit Leuven verhuisd, onder rectoren Woitrin en Massaux als ik het goed voorheb. Oh, was dat in 1968? Eigenlijk vind ik dat wel jammer, Leuven is een mooie stad. Ik denk dat het wel mogelijk moet zijn om samen in één stad te studeren, mits het onderwijs voor iedereen gelijk is. Maar ja, dat zal er wel niet meer van komen.»

«Maar Louvain-La-Neuve is ook leuk om te studeren. Er

zijn hier genoeg faciliteiten om een goede studententijd te verzorgen: cafés, een sportcomplex, een winkelcentrum. Het studentenleven is hier bruisend en ik heb het hier best naar mijn zin.»

Arnaud, 19 jaar, student sciences politiques, UCL (kl)

STRAATTHEATER ZET LEUVEN IN SCÈNE

De lach van je leven

Wie voor het zoveelste weekend op rij een excuus zoekt om niet naar zijn boerendorp in een Vlaamse provincie af te zakken, mag de stad Leuven dankbaar zijn. Tijdens het pinksterweekend wordt voor de derde keer het tweejaarlijkse straattheaterfestival Leuven in Scène georganiseerd. Reden genoeg om een heel weekend geen cursus aan te raken.

Robin Broos & Maartje Swillen

Het wordt allicht volgend weekend weer over de koppen lopen in Leuven. Tijdens Leuven in Scène slikt de stad in 2006 zo'n 100.000 bezoekers. Om de toeloop in veilige banen te leiden, wordt het aantal voorstellingen tijdens deze editie verdubbeld. Tijdens het hele weekend is er op elke straathoek wel iets te doen,

maar wie gewoon door de straten gaat kuisen, dreigt fantastische dingen te missen. Het festival is dit jaar namelijk zo gepland dat je mits enig rekenwerk gemakkelijk een paar pareltjes na elkaar kan meepikken. *Veto* maakt alvast een selectie.

ZOO

Publiekstrekker dit jaar is een twaalf meter hoge vogelkooi op de Grote Markt. De Vogelkathedraal van Studio Orka is het rustpunt van het festival. Je kan er gewoon eens langslopen, maar ook even blijven staan en luisteren naar verhalen van mensen op doortocht of het gefluit van vogels. Op zondag geeft Geert Chartou, wereldkampioen fluiten, een aantal sobere concerten vanuit het topje van de kooi, met als instrument alleen zijn eigen mond.

Het stadspark wordt voor de gelegen-

heid omgedoopt tot Circuspark. Er zijn niet alleen voorstellingen van de Leuvense circus-schouwer Cirkus in Beweging te zien, want het park huisvest ook een tiental binnen- en buitenlandse collectieven, van vouwkunstenaars tot ijsjesgoochelaars. Hoogtepunt is ongetwijfeld het Nederlandse De Stijle, Want. Met negen mensen mag je de kleine circustent binnen, één minuut en 23 seconden later is het al voorbij. Hun missie: de lach van je leven bezorgen. Wedden dat het lukt?

KWADE GEESTEN

Voor Opera Pagaï op de Bruul moet je op voorhand een ticket reserveren en zelfs — tegen de geest van het gratis festival in — vijf euro betalen, maar dat is het allemaal waard. De buurt wordt omgevormd tot een zoo vol mensen die het gewone leven uitbeelden. Het Franse gezelschap werkt bovendien samen

met mensen uit de buurt, dus wat je ziet kan gemakkelijk voor écht doorgaan. Bij elke scène staat, zoals in een echte zoo, een bordje met uitleg. Je wordt er trouwens maar met mondjesmaat toegelaten, zodat je in kleine groepjes alles deftig kan bekijken, ver weg van de mensenmassa in de rest van de stad.

Les Commandos Percu mag beide festivalvoldagen afsluiten. Op het Ladeuzeplein geeft het Franse slagwerkorkest een antwoord op al het geweld in de wereld. Dat doen ze door de kwade geesten symbolisch te verjagen en de mensen weer dicht bij elkaar te brengen. De vier percussionisten worden ondersteund door verrassende vuureffecten. Met deze editie bevestigt Leuven in Scène allicht de internationale reputatie die ze in geen tijd heeft opgebouwd. Een Europese delegatie uit het straattheaterforum zal het festival alvast bijwonen.

Meer info op www.leuveninscene.be

LOTUK OP DOCVILLE, ARSENAL IN HET DEPOT

“Live kom je om te feesten”

De kans is zeer groot dat u binnenkort Arsenal zal tegenkomen in uw handel en wandel, lieve lezer. Hun poëtische documentaire *Lotuk* gaat volgende week in première op het Docvillefestival. De gelijknamige plaat brengt Arsenal diezelfde week naar het Depot.

Geert Janssen

Reden genoeg om een telefoontje te plegen met Hendrik Willemyns, dunkt ons. Samen met John Roan is hij het brein achter Arsenal. *Veto*: De eerste reacties op *Lotuk* zijn unaniem positief.

Hendrik Willemyns: «We hebben anderhalf jaar in een grot gezeten. Als je dan buitenkomt, is de wereld je voor hetzelfde geld vergeten. Dat bleek dus niet zo te zijn. De recensies zijn supergoed. Ik heb het gevoel dat we dat goed gedaan hebben.»

Veto: *Lotuk* sluit als uptempo plaat beter aan bij de liveshow dan jullie vroege werk, dat soms meer laidback was.

Willemyns: «Het is zoals bij Underworld: *dubnobasswithmyheadman* is een heel relaxte plaat. Live was dat een bom, zo energiek, dat was echt techno. Of Urban Dance Squad: *Mental Floss For The Globe* is een relaxte, jazzy, funky plaat maar live was dat hardcore. Ik vind het mooi dat muziek live anders kan zijn dan op plaat. De plaat is om te chillen, live kom je om te feesten.»

SELLOUT

Veto: *Lotuk* is deels opgenomen in Noorwegen. Folkzangeres Eva De Roovere heeft iets soortgelijks gedaan in Spitsbergen. Vorige week zei ze daarover in De Morgen: “Telkens ik daar iets wilde opschrijven kon ik het alleen maar hebben over bergen, stenen, rendieren en de koude.”

Willemyns: «Ik geloof niet echt dat de omgeving je beïnvloedt als je iets maakt. Eerder omgekeerd: als je iets maakt, beïnvloedt het de omgeving heel hard. Ik heb hier in huis een mottig achterkamertje, daar hebben we *Northern Soul* gemaakt van de vorige plaat.

Het is een heel sfeervol, wijs en donker nummer. Het kamertje paste er totaal niet bij. Maar als ik nu in dat kamertje kom, hangt dat nummer daar nog altijd. Voor mij tenminste.»

Veto: Het is niet gelukt om Greg Sage van the Wipers te strikken als gastzanger. U respecteert hem omdat hij nooit uitverkoop heeft gedaan. Bent u zelf bezig met dergelijke artistiek-ethische kwesties?

Willemyns: «Tegenwoordig is het cool om te zeggen dat je muziek gebruikt is in een reclamespot. Mijn motto daarin is: doe niet met je band, wat je niet zou zien willen gebeuren met je eigen favoriete band. Wat zou je denken als je favoriete nummer opeens verkracht wordt voor appelsap. Ik voel me als fan een beetje aandeelhouder van een band. Je hebt de CD gekocht en ze fucken met je als een nummer waar je emotionele waarde aan hecht. Arsenal is natuurlijk niet the Wipers. Arsenal is niet Fugazi. We zijn wel ethisch in de zin dat we bij elke plaat een fantastische plaat proberen te maken zonder vulsel. Als we een DVD bij onze CD steken dan is dat een super-DVD met een meerwaarde bij de muziek. Dat gaat over respect hebben voor de koper en dat legt ons geen windeieren. We verkopen de *Ancienne Belgique* uit nog voor de plaat verschenen is. Als de plaat er dan is, komt die direct op nummer één.»

VAKANTIELAND

Veto: De documentaire *Lotuk* gaat in première op het Docvillefestival. Met *Outsides* hadden jullie al iets soortgelijks gedaan.

Willemyns: «Vorige keer hadden we drie losse reportages gemaakt rond Aaron Perriero, Mario Vitalino Dos Santos en Gabriel Rios. Korte stukjes, een klein beetje Vlaanderen Vakantieland maar dan minder klef. Deze keer zijn we dieper gegaan: het is één film.»

Veto: Is er een revival van de muziekdocumentaire bezig? *Soulwax* brengt Part Of The Weekend Never Dies uit en *dEUS* zit met soortgelijke plannen.

Willemyns: «Er zijn inderdaad veel hele goede muziekdocumentaires. *DiG!* bijvoorbeeld, over the Brian Jonestown Massacre: ongelofe-

(foto Geert Janssen)

lijk goed. Er zijn nu ook echte muziekdocumentairefestivals. South By Southwest was vroeger alleen een muziekfestival, maar heeft nu ook aandacht voor muziekdocumentaires. North By Northeast in Toronto ook. Ik weet wel niet hoe lang de interesse zal blijven hangen.»

FUCK

Veto: Jullie tournee passeert volgende week in Het Depot. De Nederlandse hiphopgroep Pete Philly & Perquisite verzorgt het voorprogramma. Is het de bedoeling dat zij jullie daarna in Nederland op sleeptouw nemen?

Willemyns: «We staan niet te popelen om Nederland te veroveren. Dat is wel de laatste van mijn zorgen. Ik had hun CD gekregen van de platenfirma, heel rootsachtig. Het was lang

geleden dat ik iets gehoord had uit Nederland dat zo goed was. De vraag kwam of we samen touren zagen zitten en het kan zeker geen kwaad.»

Veto: *Knack* heeft de voorbije maanden een paar artikels gepubliceerd over moeilijkheden in de Vlaamse muziek. Ondermeer dat het Vlaamse publiek verward is en dat sommige groepen overkill plegen.

Willemyns: «We hebben er al zolang als we muziek maken op gelet dat niet te doen. In de zomer alle festivals afschuimen en daarna de culturele centra: op de duur vraag je je af wie het tourschema van die mensen opstelt. Is dat hun boekhouder? De fans blijven dat niet pikken. *Don't fuck with the people!* Dat kan erg zijn hoor, tot op het punt dat de mensen bepaalde groepen echt niet meer lusten. En dan is het natuurlijk gedaan.»

«Dat ik aan de UCL ben beginnen studeren komt voornamelijk doordat ik mijn Frans wilde verbeteren. Dat is erg belangrijk om in de diplomatieke wereld terecht te komen. Door mijn studies oefen ik het dus. Bovendien zou de opleiding aan de UCL de beste zijn. Overigens vind ik dat elke Belg tweetalig mag zijn, dat hoort er gewoon bij.»

«Van de sfeer van mei '68 zelf merk je hier niet veel, maar toen ik in het begin van dit jaar hier begon te studeren, be-

keek men mij toch wat scheef. Men vroeg me wel eens waarom ik er ging studeren en wat ik er te zoeken had. Dat lag blijkbaar voornamelijk aan de politieke crisis. Zo gauw ik de mensen wat beter leerde kennen en de crisis voorbij was, veranderde die sfeer gelukkig helemaal.»

Ingrid Giskes, 23 jaar, studente Relations Internationales, UCL (cm)

WINA SPEELT *LUCIFER*

Vorst in 't lager hof

Aan ambitie en durf geen gebrek bij de acteurs van Wina: niet alleen kozen ze er in deze tijden van hipheid voor hun stuk te baseren op het klassieke *Lucifer* van Joost van den Vondel, Prins der Poëten, ze besloten dat ook nog eens te doen zonder regisseur. Het werd een eigenzinnige schepping, vol dramatiek en spectaculair zwaardgeletter. En we zagen dat het goed was, heel goed zelfs.

Thomas Buysens

In het Amsterdam van 1654 verbood de Kerkenraad, drie dagen na de première, verdere opvoeringen van Vondels treurspel. Protagonist was namelijk Lucifer zelf, aanvankelijk stedehouder, later den *duvel* in hoogsteigen persoon. Zijn 'val' was de straf voor het tarten van Gods besluit om ook de mens in de hemel op te nemen. "Liever de eerste vorst in enig lager hof, dan in 't gezaligd licht de tweede," redeneert Lucifer, waarna hij samen met de zijnen het zwaard opneemt tegen veldheer Michaël en zijn volgelingen, die God wel trouw blijven. Het werd de eerste revolutie, niet sinds maar vóór mensenheugenis.

Zware turf dus. Toch slaagt Wina erin te boeien en te fascineren. Hun slimme zet bestond erin qua plot trouw te blijven aan het origineel, waardoor ze op andere gebieden meer speelruimte kregen, zonder het risico te lopen uit de bocht te gaan. Belial mag Uriël best afleiden door plastic potten rijstpap voor zijn voeten te werpen om vervolgens diens wapens te stelen, engel Maceda mag gerust op het top punt van de crisis in plat Brabants "Wies déés?" uitroepen; zolang er maar geen absurditeit insluipt. Het absurde ontmaskert de amateur namelijk als amateur, het is de doodoener van het niet-professioneel theater, het schaamlapje van een dramaturgisch vacuüm. Wina hield het bij het verhaal en de personages. Ook qua kostumering bleef alles terecht bescheiden: elf engelen blootsvoets in witte gewaden — geen vleugeltjes — decor idem dito: witte lakens, kussens, kaarsen en een kleine frigo met rijstpap en bier, meer heeft een engel anno 2008 niet nodig.

GROTE FINALE

Een aantal wetenschappers op Bijbelstof loslaten werkt bovendien dogmatisch verhelderend! God schiep de Aarde in zeven dagen, althans voor de

onsterfelijke engelen: in onze tijdsrekening verstreken wel degelijk miljarden jaren. Scientology noch Nazinger hadden het zo spitsvondig kunnen bedenken. Ook Dantes hemelsferen worden geüpgraded. Als Apollion door Lucifer naar de Aarde gestuurd wordt, flitst hij rakelings voorbij het zwarte gat middenin de Melkweg, het zonnestel binnen. *Right*.

APPEL

In de *grande finale* tenslotte, wordt op het gedreun van de *Carmina Burana* op vermakelijke wijze ge-hack-and-slasht. Van Lucifers houten stok bleef na Michaëls aanval niet meer over dan wat splinters. Die laatste verdient trouwens nog een pluim voor beste acteur; de verhevenheid en waardigheid waarmee hij op de planken stond deden denken aan *Kulderzipken*. Bij het verlaten van de zaal kreeg iedereen nog een appel aangereikt door Belial, de afvallige die de slang op Eva afstuurde en zo het menselijk ras voor eeuwig zou vervloeken. Nooit smaakte een vrucht zo zoet en bitter tegelijk. Vorst in 't lager hof der amateurtheater is zonder twijfel Wina.

DEBAT (W)ARME LANDEN

Ethiek is ziek

Aula 00.14 in het MSI is op 29 april een van de beter bewegwijzerde zalen van het Leuvense. De pijltjes weten blijkbaar de nodige nieuwsgierigheid op te wekken want bij aanvang van het debat, dat zal handelen over medische proeven in ontwikkelingslanden, kunnen we zowaar meer gezichten tellen dan op een doordeweekse maandagochtendles.

Ruben Bruynooghe

Toch schijnen we het eerste uur eraan te zijn voor onze moeite, de kandidaten die tien minuten gegund zijn om zichzelf voor te stellen lijken het niet zo hoog op te hebben met tijdslimieten. Bovendien is de powerpointpresentatie die elke spreker bij zich blijkt te hebben niet meteen een reden om euforisch te worden. Heel even wanen we ons dan ook echt in een maandagochtendles.

Nochtans beloven de namen op de affiche ons een aangename tijd: een vertegenwoordiger van Wemos, een organisatie die streeft naar 'eerlijke' geneeskunde, een journaliste, een lid van het federaal agentschap voor geneesmiddelen en gezondheidsproducten, en daarbovenop nog twee vertegenwoordigers

van Janssen Pharmaceutica. Akkoord, we glimlachen wel even wanneer Leo Neels, ons op het hart drukkend dat hij op geen enkele manier het federaal agentschap vertegenwoordigt, een diaproductie bovenhaalt die een lachwekkende overdosis nutteloze informatie bevat. We zijn zelfs oprecht geschokt door de verontrustende cijfers die onderzoeksjournaliste Ann De Ron ons voorlegt, maar we kunnen het echt niet helpen de hele tijd aan alternatieve tijdsbestedingen te denken.

Omstreeks negen uur breekt het debat dan toch eindelijk open: de werkgroep (w)arme landen wil het publiek in het debat betrekken door hen enkele stellingen voor te leggen en vervolgens de meute naar hun mening te polsen. Wanneer nadien om verduidelijking wordt gevraagd aan de sprekers begint een leuk spelletje van beschuldigen, bemiddelen en verdedigen. Waar bijvoorbeeld de ene beweert dat er in India geen voorafgaande goedkeuring wordt gevraagd aan de patiënt inzake deelname aan wetenschappelijk onderzoek over medicijnen, reageert de andere dat er wel degelijk wordt voldaan aan de eis van *informed consent*.

Zoals verwacht ontstaat er bijzonder veel dialoog tussen de farmaceutische bedrijven en degene die de big

pharma aanklagen. Een enkele bemiddelaar lijkt Leo Neels te zijn die de zaak nuchter bekijkt en oproept tot relativering. Zijn mening is dat de onderzoeken meestal ethisch verlopen, maar dat er voor uitgebreide controle simpelweg niet genoeg mankracht is. Waarna hij vervolgens, zoals het een goed ambtenaar betaamt, zijn betoog laat volgen door een vraag naar meer middelen van de overheden. Ook de vraag naar de verantwoording van placebo-onderzoeken wordt met een zelfde relativering afgewogen. In die discussie wordt ook verwezen naar het verschil tussen de Verenigde Staten en Europa, waar respectievelijk de ene wel en de ander in het geheel niet akkoord gaat met zulke onderzoeken.

Het spijtige aan de zaak is dat, net wanneer het debat op kruissnelheid begint te komen de klok al genadeloos tien uur slaat, een teken aan de wand dat het debat er eigenlijk al een kwartier opzit. Voor de enthousiastelingen was er achteraf nog een receptie, de mogelijkheid tot zich verder informeren door het aanschaffen van allerlei brochures en een oproep tot het ondertekenen van een nog niet bestaand manifest, kansen die we maar ongetrepen achterlieten.

«In 1965 ben ik beginnen te studeren in Leuven. Zoals zovelen snapte ik de volledige draagwijdte van de Parijse beroering amper. Te Leuven werd het fenomeen helemaal Vlaams ingekleurd. Professoren maakten dapper gebruik van de nog pril le mondigheid van de studenten.» Professoren waren toen eerbiedwaardige, onaantastbare instellingen en het deed je wel wat, als je plots in de Salons Georges zo'n standbeeld te midden van het studentenplebs op een stoel zag spreken.»

Filmfirmament

Mongol

Verraad nooit uw Khan, heerser van de wereld! Onheilspellend gedonder als toorn van god boezemt vele Mongoliërs een diepe angst in. De grote Djengis Khan kan het niet deren. Van het begin tot het einde sleurt hij je mee door mythologische wateren en historische dramatiek.

Susanne Marie Knösels

De Oscargenomineerde film *Mongol* is het historische levensverhaal van Temudgin (Tadanobu Asano), de latere Djengis Khan. Het verhaal begint in het jaar 1172. Mongolië is in veel volksstammen versplinterd. Jaloezie en verraad maken een vreedzaam samenleven onmogelijk. Temudgin, zoon van Khan Esugei, is negen en heeft juist zijn bruid Borte gekozen. Korte tijd later wordt zijn vader vermoord en zou hij als Khan de leiding van de stam moeten overnemen. Vanaf dit moment begint het harde leven van een jongen die later de legendarische aanvoerder van de grootste volksstam in de geschiedenis van Mongolië zal worden.

Mongol is niet alleen voor *asian film* liefhebbers. Het verhaal is verfilmd door de succesvolle Russische regisseur en auteur Sergei Bodrov. Terugkerende elementen in eerdere werken zijn vrijheid, vriendschap en verraad. Ook nu vormen deze thema's de grote lijnen in het leven van Temudgin. In de meest vervelende levensomstandigheden blijft hij zoeken naar een levensperspectief. Sterk en onbevreesd groeit hij uit tot een leider die zijn ideeën een groot ééngemaakt Mongolië niet uit het oog verliest. Zo verdient Temudgin ook zijn latere titel Djengis Khan, heerser van de wereld. De talrijke gesneuvelden zijn door deze grootse veroveringen al vlug niet meer bij te houden, maar de vechtschènes zijn niet zo zwaar als men zou verwachten.

MEESLEPEND

Greatness comes to those who take it. De film heeft een plaats kunnen veroveren op de nominatielijst voor een Oscar in de categorie *Foreign Language Film*. Dit was de eerste *Academy Award* nominatie voor Kazachstan. Het is inderdaad een indrukwekkende verfilming die een interessante kijk biedt op een voor ons nog onbekende, gesluierde cultuur. Tijdens de twee uur durende speelfilm wordt redelijk wat aan verhaal verteld zonder dat men verveeld raakt. Door aanleunende historische gebeurtenissen en een geleidelijke ontwikkeling van het hoofdpersonage herinnert de film aan *Braveheart*.

Zoals bij elke historische verfilming valt natuurlijk ook bij deze te discussiëren over de juistheid van details en gebeurtenissen. Een minpuntje aan de film is dat de acteur die het hoofdpersonage voor zijn rekening neemt een beetje te *soft* overkomt. Maar zijn vijand-broer Jamukha (Honglei Sun) kan dit weer goedmaken. Hij won de *Asian Film Awards* voor beste acteur. Waar *Mongol* tot nu toe in de bioscopen is verschenen, scoorde hij alvast hoog. Naast de verhaallijn en acteerprestaties zijn vooral ook de natuuroopnames meer dan geslaagd. Het beeld en kleurencompositie ronden de film af. Een tweede deel van de mongoolsaga is voor 2010 gepland. *Mongol* is een aanrader voor iedereen die zin heeft in een (ont)spannende film.

Steekkaart

Regie: Sergei Bodrov
Cast: Tadanobu Asano, Tegen Ano, Ying Bai, Khulan Chuluun
Duur: 120 minuten
Release: 7 mei 2008
Kort: Djengis Khan, de heerser van de wereld

studio
L E U V E N

Kort Cultuur

Tribute aan Stormdaisy

Elke eerste woensdag van de maand organiseert Het Depot een *Open Mic* waarbij aan jong talent een podium wordt geboden. Op woensdag 7 mei wordt het echter een bijzondere editie van deze traditie. Het wordt immers een *tribute* aan Stormdaisy. Dat was een Leuvense rockgroep in het begin van de jaren '90 rond frontman/zanger/songschrijver Gunther Van Passel en gitarist/co-songschrijver Koen Renders. Ze hadden in die tijd een stevige live-reputatie opgebouwd en de eerste opnames voor een debuutCD met Dirk Blanchart als producer, werden vastgelegd. Het noodslot sloeg echter toe in 1991 toen Gunther op 18-jarige leeftijd verongelukte in de Franse alpen. Daarmee kwam een eind aan Stormdaisy.

Als hommage aan Gunthers talent, nemen enkele Leuvense singer-songwriters elk een *Stormdaisy-song* onder handen. Je kan hen woensdag in de Foyer van Het Depot aan het werk zien. De deuren gaan open om 20u00.

Google gerust 'Stormdaisy' en beluister enkele nummers.

Een woensdag van woensdagen

Braakland/ZheBilding is een muziektheatergezelschap, geen concertprogrammator. Toch houdt BZB er sinds enkele jaren een concertreeks op na: *De Woensdagen*. Achttien concerten verdeeld over de acht woensdagen van mei en juni met hier en daar een theatrale interventie (met muzikale inslag) erbovenop. Van 7 mei tot 25 juni kan je kleine en grote namen verwachten zoals Mauro Pawlowski en Rudy Trouvé. De concerten vinden telkens plaats in de Molens van Orshoven.

Komende woensdag vindt het eerste — gratis — concert plaats van de concertreeks waarbij Rawvrucht aan de beurt is, in een *special edition*: experimentele, ronduit eclectische en immer vloeiende muziek. Ze worden daarbij geruggesteund door notoire gastmuzikanten als drummer Berend 'Boots' Botten (DAAU, Traktor, red.), saxofonist Toine Thys (Rackam, red.) en de ver-

AD FUNDUM!

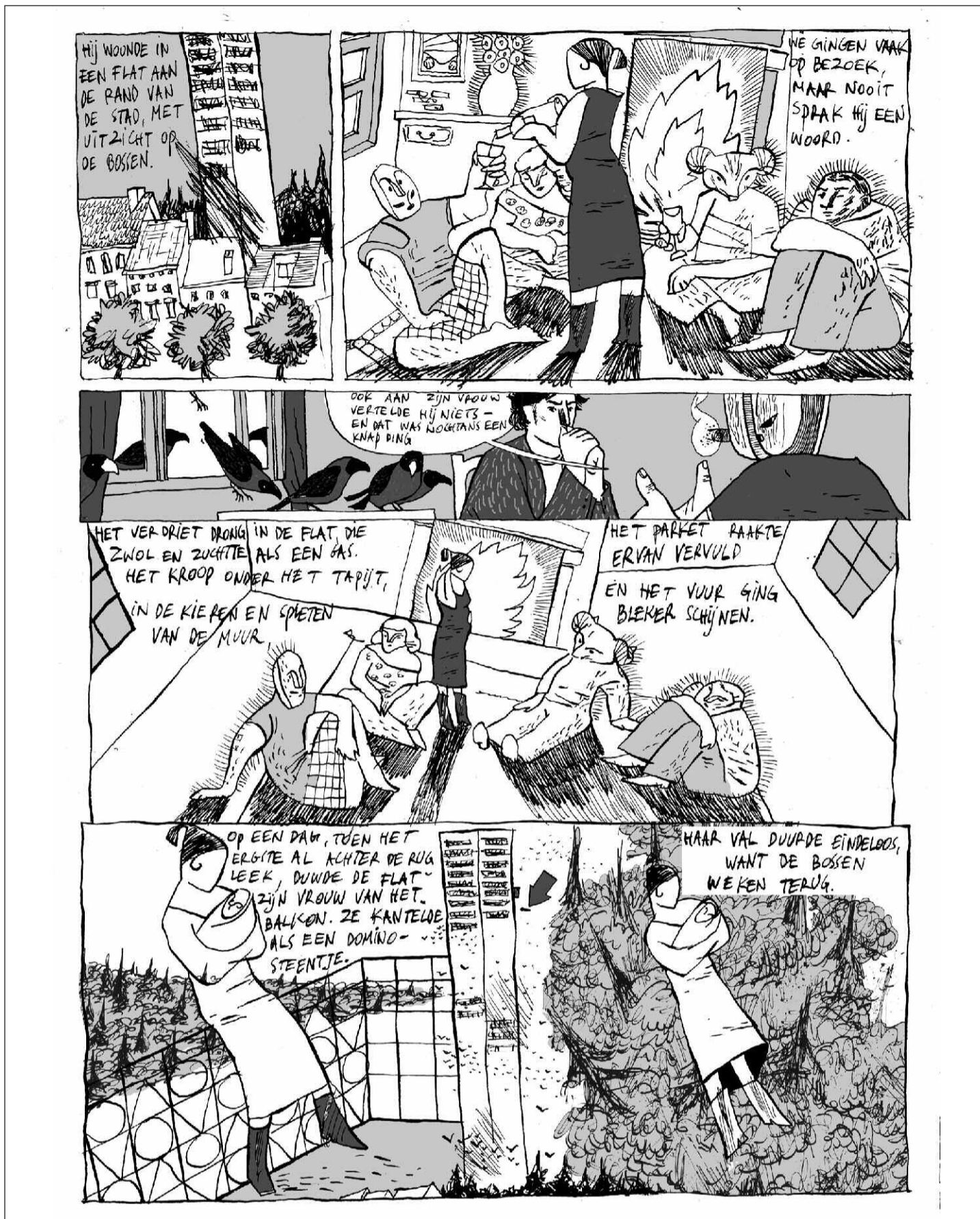
Elke dinsdagavond tussen 8 en 10

Studentenradio op het ritme van de bierstad

MIX FM
102.6 Leuven
106.7 Herent * 107.1 Oud-Heverlee

(advertentie)

maarde dj Yuri. Zegt je dit nog steeds niets? Geen zorgen: het is gratis.

Meer info op www.braakland.be

Conz stript opnieuw

Op dinsdag 6 mei wordt in de Gallery van het BCB een albumexpositie geopend naar aanleiding van het nieuwe stripalbum van Conz. Het album heet *Hanne* en het is het sluitstuk van zijn trilogie *De Tweede kus*. Het is een verhaal over vriendschap, liefde, leven, dood en volwassen worden.

Surf naar www.veto.be voor zijn interview met Veto vorig jaar en voor meer informatie in het algemeen: www.conz.tk

Feest in café De Libertad

In een café is het voor een student altijd feest, maar café De Libertad organiseert de 23ste

editie van de Libertadfeesten, dus dat zorgt voor dubbel plezier. Gasten als Guido Belcanto, Big Bill, Ben Crabbé en anderen zullen tussen 30 april en 18 mei hun beste beentje voorzetten. De Libertad vind je op de hoek van de 's Meiersstraat en de Muntstraat.

Meer informatie op www.libertad.be

Grote Band

De Interfacultaire Big Band (IBB) treedt op 8 en 9 mei op in de Ensemblezaal van het STUK. Ze verwelkomen je op swingende jazz in een ontspannen sfeer met als solist een Belgisch jazzmusicus.

Meer info op www.stuk.be

(bv)

GREENWAY

Parijsstraat 12 - 016 30 97 35 - www.greenway.be

Suggesties:

Laat je verrassen door een suggestie van de maand, of kies uit ons vaste menu een **salade** (gemengde, Caesar, Griekse of mozzarella), een **biobroodje** (mozzarella, aubergine, guacomole, hummus), een **bioburger** (kaas-, spinazie- of wortel-), een **Oosterse rijstschotel** (zoetzuur, soja of Thais), een **baga** (witlof-, mozzarella- of courgette-), of een **pasta** (bolognese, greenway lasagna of Ai Pesto). Elke dag is er bovendien verse **soep**, en als **dessert** kan je kiezen uit brownies, fruitsalade of -yoghurt, chocolademousse of Tiramisu.

Voor de kids is er een kindermenu en voor de allerkleinsten groentenpap.

(advertentie)

mei 68 special

«Het Katholiek Hoog StudentenVerbond (KVHV) was destijds veruit de grootste studentenorganisatie. In het academiëjaar 1967-1968 volgde ik Paul Goossens op als preses. We hebben een aantal beslissingen van de bisschoppen en de universitaire overheid zwaar op de korrel genomen. Als preses had ik vooral een coördinerende en organiserende functie.»

«Ik heb zoveel positieve herinneringen: talloze bezettingen, een overnachting op de Grote Markt waarbij je dicht bij

de studente kon kruipen bij wie dat anders niet lukte, Goossens en ik zijn verschillende keren opgepakt. De beste herinnering voor mij blijft de oprichting van een Vlaamse universiteit. Voor onze franstalige landgenoten is het ook goed uitgedraaid: ze hebben in Louvain-La-Neuve een moderne, succesvolle universiteit gecreëerd.»

Jef Dauwe, preses KVHV 1967-1968

(kl)

KULEUGEN

Maandag 5 mei 2008 — jaargang 3 — 2007-2008 — nummer 23* — www.kuleugen.be

Fransen slaat Leuvense studenten in de boeien!!

Een excursie van de opleiding geografie van de K.U.Leuven liep twee weken geleden danig uit de hand. Drie geografiestudenten (waaronder een preses van Merckator) werden na nachtelijke escapades in de stad Reims op water en brood gezet door de plaatselijke politie. Een jongheer die nog kon ontsnappen, lichtte pas de volgende ochtend de begeleidende professor in. Deze had zich de avond daarvoor nog had laten ontvallen dat hij "nog nooit zo'n rustige groep had gehad op excursie". De verbouwereerde academicus ondervond zo aan den lijve wat 'tragische ironie' precies betekent.

Het wanstaltige gedrag van de studenten begon bij het vallen van de avond en onttaarde

in een ware beeldenstorm in de straten van Reims. Uiteindelijk werden ze op heterdaad betrapt en in de boeien geslagen toen ze net een wagen hadden opgepakt, gedraaid en terug neergeplaatst — echter niet zonder de nabij geparkeerde wagens daarbij zwaar te havenen.

Na een nachtje brommen werden de schuivaten vrijgelaten, maar volgens goedgeplaatste politiebronnen zou de *gendarmerie* binnen afzienbare tijd naar de Dijlestad afzakken voor verder onderzoek. Hoogstwaarschijnlijk komt er een proces, zeker is alleszins dat de jonge vandalen door de faculteit op gepaste wijze gestraft zullen worden.

40 JAAR LATER....

68 in '68!!

Veertig jaar geleden beleefde Idesbald Vanevenepoel een gouden periode. De kranige bejaarde werd alom gevierd, en terecht. Hij werd dan ook 68 in het gezegende jaar 68 en dat is niet vanzelfsprekend. De kranige 108-jarige ontvangt ons bij zijn thuis in Butsel.

"Mijn lievelingskost? Een wilde duif met andijvie!"

"Ik ben nog op de televisie gekomen, mijn beste man. Tijdens één van die manifestaties was ik toevallig op een uitstapje met de bond van de gepensioneerden, het huidige Okra. Ik stond juist een ijsje te eten toen er achter mij gevochten werd. Dat is nog op de BRT gekomen! Mijn vrouw Odette was zo fier op mij dat ze die avond nog eens mijn lievelingskost maakte: een wilde duif met andijvie."

Ook 2008 is een speciaal jaar voor de familie Vanevenepoel. "Jozef, mijn zoon, wordt dit jaar 68. Veertig jaar na mei '68, veertig jaar nadat ik 68 jaar was in '68. "Maar hij krijgt niets van mij hoor. Hij is al verwend genoeg. En de erfenis zal niet lang meer op zich laten wachten!"

Mémoires van een voorzitter-preses (3)

In mijn academiejaar vierde men de veertigste verjaardag van de mei '68-generatie. Ten onrechte.

Hoe vaak wordt er niet gerefereerd naar de woelige zestiger jaren? Toen kwam de student nog op straat, toen zou de studentenvertegenwoordiging nog iets hebben voorgesteld. Niets is echter minder waar. Waar zijn de studentenvertegenwoordigers van toen terechtgekomen? Bij kleine linkse gazetjes of weekbladen, in het gesticht of erger nog: bij de PvdA. Mij is een mooiere toekomst beschoren. Door verschillende noemenswaardige

academische raden van input te voorzien, heb ik ondertussen een impressionant netwerk uitgebouwd. Na mijn speech op de opening van het academiejaar — mijn persoonlijke hoogtepunt als voorzitter-preses — zagen sommige belangrijke profen al een nieuwe eerste minister in mij. Ik hoef geen applaus van een horde linkse studentenratten, een compliment van iemand met een curriculum is me zo veel meer waard.

Klaas 'Kaiser' Keirse

Leuven en China: één front

De internationale hetze tegen de Volksrepubliek China is een doorn in het oog van de Kommunistische Universiteit Leuven. Martinus Buekers, studentencoördinator, sportfreak en sinograaf van opleiding, verwoordt de woede van de universiteit: "Wij hebben erg goede contacten met Peking en kunnen de eenzijdige berichtgeving die gericht is tegen China echt niet meer aanzien. Het gaat er in het volkrijkste land ter wereld verdorie tien keer beter aan toe dan in het gemiddelde Afrikaanse land, waarmee onze contacten trouwens veel minder goed zijn."

Bovendien kan professor Buekers het niet verkroppen dat de aanloop naar het mooiste en grootste sportevenement ter wereld wordt besmeurd met de verbale excrementen van toppolitici in binnen- en buitenland. "Kijk, ik vergelijk de Olym-

p i s c h e
Spelen, net als de mensenrechten, altijd met de sport. Het is belangrijker deel te nemen dan te winnen: duidelijk is dat de Chinese overheden hun best doen om de situatie van de mensen ginder te verbeteren, dus nemen wij daar genoeg mee. Het is toch het gebaar dat telt, nietwaar?"

Binnenkort trekt een delegatie K.U. Leuvenaars naar Peking om hun steun uit te spreken voor het regime. Ook verwacht de universiteit volgend jaar een nieuwe lichting van zesduizend Chinese studentjes, al zou dat niets te maken hebben met het onvoorwaardelijk Leuvense optimisme ten aanzien van China en zijn Grote Leider Jacques Rogge.

6					4
		5		2	7
7	2	9			3
	9		4		1
			6		
4			8		7
3					1 6 5
2		4		8	
	5				4

* Nasi Goreng met Eend / Nazi Goringue au Canard / Nesi Gowring with Duck

Freddy

door Sh3L14C

www.shellac.be

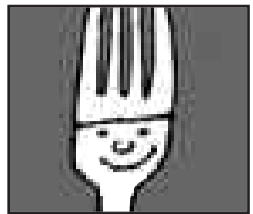

«Die studenten hebben het bloed onder onze nagels vandaan gehaald. Een tweetalige universiteit in Leuven is de evidentie zelf, ik vind dat tot vandaag nog altijd een groot gemis. Uiteindelijk hebben we de overheveling lang kunnen tegenhouden. Onze pensenkermissen sloegen aan, maar toen na twee weken alle studenten buikloop kregen, moesten we plots uit een ander vaatje tappen, *hein*.»

«We hebben de kwestie een paar maanden doodgene-

geerd. Zoals alle hypes zou ook die van 'Leuven Vlaams' wel snel overwaaien. Alles liep gesmeerd, tot die dekselse Verroken braafjes ging interpellieren. Dat bleek uiteindelijk de druppel. En ge weet wat ongeveer de beste politicus aller tijden ooit heeft gezegd: trop is teveel en teveel is trop.»

Paul Vanden Boeynants, 19 maart 1966 — 7 februari 1968

Menu van de week in Alma 1-2-3 6 - 9 mei 2008

A1 = alleen Alma 1

A3 = alleen Alma 3

A2 = alleen Alma 2

= vegetarisch

dinsdag

Kippenroomsoep met Chinese kool en curry	0,70
Kervelsoep	1,80
Hamburger met ketchupsaus	2,40
Macaroni met witloof in kaassaus en tomaten-paprikamengeling 	3,30/3,70
Zalmforefilet met mousselinesaus en printanieregroenten	4,65
Stoofvlees op z'n Vlaams	3,70
Koninginnenhapje A1	3,30

woensdag

Aardappelsoep	0,70
Soep van zongedroogde tomaten, pasta en fijne groenten	1,80
Kalkoensteak met Provençaalse saus A2+A3	2,40
Vegetarische loempia met Indische saus en gewokte groenten 	3,30
Canneloni	4,30
Spaghetti bolognese A1+A3	2,40/2,85
Rumpsteak A1	

donderdag

Minestrone	0,70
Kervelsoep	1,80
Braadworst met rode kool	2,40
Bladerdeeggozette met geitenkaasmousse en salade 	4,65
Varkensgebraad met romige dragonsaus en gebakken aardappelen A2+A3	3,70
Koninginnenhapje	3,30
Stoofvlees op z'n Vlaams A3	3,70
Rumpsteak A1+A3	

vrijdag

Preisoep	0,70
Zuiderse vissoep	1,80
Romige blanquette met champignons en gebakken aardappelen 	2,40
Paprika gevuld met groentebolognese, met kruidige aardappelsla	3,70
Kipfilet met jonge wortelen en bieslooksaus	4,30
Stoofvlees op z'n Vlaams A2	3,70
Koninginnenhapje A2	3,30
Rumpsteak A2	

**Vanaf nu kan je in al onze restaurants een filmticket
bekomen voor slechts 5 euro!**

Daarmee krijg je van **maandag tot vrijdag** toegang tot om het even welke prent in Kinopolis. De actuele filminformatie vind je steeds op onze placemats of op de Kinopolis website.

Kijk ook op de website voor menu **gasthuisberg**,
Justus Lipsius en **pauscollege**

(advertentie)

Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad,
boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

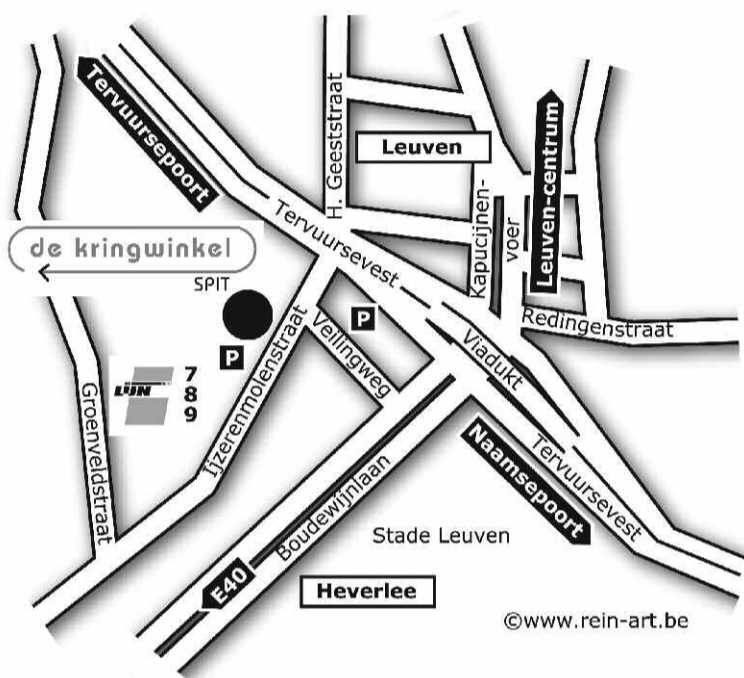
De Kringwinkel SPIT:
IJermolenstraat 10-12 te Heverlee

Open: ma - vrij: 10 - 18 u

zat: 10 - 17 u

zo: gesloten

Tel.: 016 65 29 57 Web: www.spit.be

Pimp your Thesis!

Voortaan laat je je eindwerk inbinden in een
paperback of hardcover boek.

Je thesis is de kroon op je werk, de studie die je bloed, zweet en tranen kostte. En na al die maanden kun je dit monnikenwerk nu verzilveren voor de eeuwigheid.

Dan hebben wij nieuws voor je: transparante covers en een gemarmerd crèmekleurig voorblad zijn zó passé! **Je thesis bind je voortaan in in boekvorm met full colour of zwart-wit foto's, een fris lettertype en een paperback of harde cover!**

Het enige wat je hiervoor moet doen, is surfen naar de website **www.wwaow.com**. Daar laadt je het manuscript op en ontwerp je de cover. Vervolgens bindt Wwaow.com je werk professioneel in. Binnen de vijf werkdagen ligt je thesis al in je brievenbus.

Bovendien kun je er ook nog een centje aan verdienen! Je zal ervan versteld staan hoeveel bedrijven, instellingen, scholen... geïnteresseerd zijn in je onderzoek. Via de webwinkel van Wwaow.com kun je je thesis dus te koop aanbieden. De prijs en de winstmarge per exemplaar bepaal je zelf.

Toch nog een dt-fout bespeurd? Geen probleem, vervang dan gewoon je oude manuscript door een nieuwe versie. Zo eenvoudig is dat.

**Make a bestseller of your thesis
with Wwaow.com!**

>>> Voor meer informatie, kijk op **www.wwaow.com**

wwaow.com

(advertentie)

Colofon

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 34
Nummer 23
05 mei 2008

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofredacteur:
Maarten 'Kreeftrood' Goethals

Redactiesecretaris & V.U.:
An 'Aardbeirood' Moerenhout (adres idem Veto)

Redactie:
Lisa 'Bordeaurood' Develtere, Nathalie 'Marsrood' Hoes, Ken 'Alma 2 rood' Lamberts, Roel 'Vuurrood' Moeurs & Bram 'Rodepeperrood' Vanoirbeek

Medewerkers deze week:
Pieterjan 'G-rood' Bonne, Robin 'SPA rood' Broos, Ruben 'Rubellarood' Bruynooghe, Thomas 'Okerrood' Buysens, Els 'Bloedrood' Dehaen, Jelle 'Roodverkeerslichtrood' Dehaen, Elke 'Ferrarirood' Desanghere, Sebastiaan 'Robijnrood' Holslag, Simon 'communistenrood' Horsten, Geert 'wijnrood' Janssen, Christine 'fluurood' Laureys, Suzanne Marie Knösels, Maud 'russenrood' Oeyen, Christoph 'sint-geneisius-rood' Meeussen, Ward 'rozerood' Neyrinck, Tom 'in't rood' Vanbreussegem, Hans 'roodborstje' Vandenabeele, Kris 'venetiaans rood' Vanelderden, Bo 'roodhuidrood' Vanluchene, Ide 'waalsrood' Smets & Maartje 'brandweerautorood' Swillen

Cartoons:
Negu & Sh3L14C

DTP:
Robin Broos, Simon Horsten, Ken Lamberts, An Moerenhout, Christoph Meeussen & Bram Vanoirbeek

Eindredactie:
Roel Moeurs & Ide Smets

Internet:
www.veto.be

Publiciteit:
Alfaset cvba - An Vanbiervliet
alfaset@loko.be
016/22.04.66

Drukkerij:
Tuerlinck (Molenstede)
Oplage:
9000 exemplaren
ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdagmiddag om 16u. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, verschillende soorten rood,...) zijn steeds welkom op de redactievergadering of op het redactieadres. Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u, liefst mailsgevijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be. De redactie behoudt zich het recht vrije tribunes en lezersbrieven

(advertentie)

INFODAGEN KHLEUVEN

TELKENS VAN 14.00U TOT 16.30U.

Interesse in één van deze
professionele bacheloropleidingen?

ZATERDAG 17 MEI

DEPARTEMENT GEZONDHEIDSZORG
EN TECHNOLOGIE

Bachelor in Biomedische Laboratoriumtechnologie
Bachelor in Chemie
Bachelor in Office Management*
Bachelor in Toegepaste Informatica
Bachelor in Verpleegkunde
Bachelor in Voedings- en Dieetkunde
Bachelor in Vroedkunde

WOENSDAG 21 MEI

DEPARTEMENT LERARENOPLEIDING
CAMPUS HEVERLEE

Bachelor in Onderwijs, Kleuteronderwijs
Bachelor in Onderwijs, Lager Onderwijs
Bachelor in Onderwijs, Secundair Onderwijs

DEPARTEMENT LERARENOPLEIDING
CAMPUS DIEST

Bachelor in Onderwijs, Kleuteronderwijs
Bachelor in Onderwijs, Lager Onderwijs

DEPARTEMENT SOCIALE SCHOOL HEVERLEE
Bachelor in Sociaal Werk

* De afstudeerrichtingen Bedrijfsvertaler - Tolk en Management Assistant vind je in Departement Economisch Hoger Onderwijs, afstudeerrichting Medical Management Assistant in Departement Gezondheidszorg en Technologie.

MEER INFO OP
WWW.KHLEUVEN.BE/INFODAGEN

KHLEUVEN

KATHOLIEKE HOGESCHOOL LEUVEN

Associatie Katholieke Universiteit Leuven

Cultuurkalender

MUZIEK

Achterklap — Adriaan Van den Hoof
Maandag 05/05 en dinsdag 06/05 om 20u00 in Zaal Het Depot, Martelarenplein 12, www.hetdepot.be

Gratis: Arquettes

Dinsdag 06/05 om 22u30 in STUKcafé, Naamsestraat 96, www.stuk.be

Open Mic: Tribute to Stormdaisy

Woensdag 07/05 om 20u00 in Foyer Het Depot, Martelarenplein 12, www.hetdepot.be

THEATER

Buurman | Theater Antigone

Woensdag 07/05 en donderdag 08/05 om 20u30 in STUK Soetezaal, Naamsestraat 96, www.stuk.be

Tsjechov in Love | het Ongrijmde

Donderdag 08/05 om 20u00 in Minnepoort, Dirk Boutslaan 62, www.30cc.be

DANS

Zeitung | Rosas | Anne Teresa De Keersmaeker

Dinsdag 06/05 en woensdag 07/05 om 20u30 in STUK Soetezaal, Naamsestraat 96, www.stuk.be

EXPO

Gratis: Guillaume Leblon — Four Ladders

Van vrijdag 14/03 tot zondag 25/05 in STUK Expozaal, Naamsestraat 96, www.stuk.be

Culturele activiteiten en fuiven kunnen per mail kenbaar gemaakt worden op cultuur@veto.be

Oplossingen

6	5	1	8	2	4	3	7	9
4	3	2	7	9	6	8	1	5
9	8	7	5	3	1	6	4	2
5	7	9	6	1	3	4	2	8
8	4	6	2	7	9	5	3	1
1	2	3	4	8	5	7	9	6
7	1	8	3	6	2	9	5	4
3	9	5	1	4	8	2	6	7
2	6	4	9	5	7	1	8	3

AD FUNDUM

Elke werkdag
tips en info
voor de
student

(advertentie)

MIX FM
102.6 Leuven
106.7 Herent * 107.1 Oud-Heverlee

J E R O E N S I M A E Y S

“JE MAG MEER ALS JE BIJ EEN GROTE CLUB SPEELT”

Jeroen Simaey is nog geen 23, heeft een basisplaats bij Club Brugge waar hij goed betaald wordt om te voetballen en hij studeert psychologie in Leuven waarin hij, naar eigen zeggen, zonder al teveel moeite door geraakt. En wij maar zwoegen en zwoegen in dit tranendal. Eerlijk is het leven niet.

Jelle Dehaen & Ken Lamberts

Voor het interview pikten wij een Brugse ochtendtraining mee. Wij zagen een vijftwintigtal voetballers die, schijnbaar heel ontspannen, voorzetten en afwerken op doel oefenden.

Jeroen Simaey: «Het was een leuke, redelijk ontspannen training. Het is het midden van de week, dan is er nog niet zoveel druk. Zo gaat het meestal. Er kan wel wat gelachen worden.»

Veto: Toen je enkele slechte voorzetten toegespeeld kreeg, leek je wat geïrriteerd te zijn?

Simaey: «Natuurlijk, dat hoort erbij. Het is je job, als iemand anders de zijne niet goed doet, toon je dat.»

STANDARD

Veto: Doet het pijn dat Standard kampioen is geworden?

Simaey: «Het steekt natuurlijk, maar niet enorm hard. Er valt weinig tegenin te brengen. Ze hebben op eenendertig wedstrijden nooit verloren en ze hebben ook twee keer tegen ons gewonnen. Dan moet je ook groot genoeg zijn om te zeggen dat het verdiend is.»

Veto: Was de tweede overwinning van Standard tegen jullie terecht?

Simaey: «Ze hebben op bepaalde momenten wel wat geluk gehad. Ik ben echter van mening dat op een heel seizoen, na vierendertig wedstrijden, de verhouding geluk en pech zich tot elkaar verhoudt. Na vierendertig wedstrijden is de rangschikking een eerlijke weergave van het seizoen.»

Veto: Zijn er fouten gemaakt die, indien ze vermeden waren, jullie de titel hadden kunnen bezorgen?

Simaey: «Ja, bijvoorbeeld die wedstrijd tegen Standard hier thuis. We verloren met 1-2, maar we hadden net zo goed met 2-1 kunnen winnen. Daardoor zijn zij gelijk gekomen, maar anders hadden we zes punten kunnen voorstaan. Dan hadden zij een mentale slag gekregen en wij een mentale boost. Dan was het toch een heel ander verhaal geweest.»

«Na de verloren wedstrijd tegen Standard hebben wij een slechte reeks neergezet. Je weet natuurlijk nooit, maar ik ben wel van mening dat als we toen gewonnen hadden, we andere wedstrijden, die we nu verloren hebben, zouden gewonnen hebben.»

“De thuisnederlaag tegen Standard gaf ons een mentale tik”

Veto: Er wordt vaak ook gezegd dat het voetbal dat jullie brengen niet van het allerhoogste niveau is?

Simaey: «(formeel) We kunnen beter.»

Veto: Als het een aantal wedstrijden slecht loopt, hoe reageert een groep daar dan op?

Simaey: «Dan is er een begrafenisstemming. Het is dan niet zo leuk om elke dag naar hier te komen, maar ja, het hoort erbij. Dat is één van de negatieve aspecten van de job.»

Veto: Kun je jezelf dan snel weer opladen?

Simaey: «De eerste twee of drie dagen na een verloren wedstrijd ben je heel ambetant, maar dat gevoel ebt snel weg.»

AMBITIE

Veto: Wat is de balans van je eigen seizoen?

Simaey: «Voor mezelf is het heel positief ge-

weest. Na twee jaar bij Sint-Truiden heb ik bij Brugge dadelijk elke seconde gespeeld. Ik ben belangrijk geweest voor de club. Ik denk wel dat men tevreden over mij is. Als ik het opnieuw zou moeten doen, zou ik exact dezelfde keuze maken.»

wordt daar door je medespelers tegenaan gekeken?

Simaey: «De meeste ploegmaats hebben niet echt een idee wat dat allemaal inhoudt. Zij zijn dadelijk na hun middelbaar gestopt, als ze al zover geraakt zijn. Maar ik studeer al enkele jaren, ik word er niet meer iedere dag op

bruiken in het voetbal?»

Simaey: «Ik vind eigenlijk van niet. Het blijven maar studies, dat in de praktijk toepassen is nog wat anders. Het is niet zo dat er bij de

“Ik lees echt heel veel”

studies psychologie een handleiding zit: “Hoe succesvol toe te passen op een voetbalploeg”. Ik denk niet dat ik beter zal spelen omdat ik psychologie studeer en daardoor wat psychologische trucjes kan toepassen.»

Veto: Kan een psycholoog een ploeg beter maken?

Simaey: «Ja, dat denk ik wel. Het zal wel de kunst zijn om iemand te vinden die goed is in het domein. Er zijn weinig mensen die op hoog niveau gesport hebben en psychologie gestudeerd hebben. Het moet iemand zijn die in beide werelden thuis is. Ik denk niet dat een gewone psycholoog dat zo goed zou kunnen.»

Veto: Klopt het cliché dat voetballers dom zijn?

Simaey: «Ik ben het daar niet mee eens. Het klopt wel dat ze andere interesses hebben. De meeste voetballers zijn veel sneller volwassen. Op hun achttiende verdienen ze evenveel als iemand in de laatste stappen van zijn werklooppbaan. Ze moeten geen boeken meer lezen of bezig zijn voor school. Ze hebben een ander interesseveld. Zeggen dat ze dom zijn is niet waar. Al mijn beste vrienden studeren nog, met hen kan ik over andere dingen praten. Ik zie het eerder als een voordeel om met mensen met verschillende interesses te praten.»

SCHEIDSRECHTERS

Veto: Je schrijft je thesis over druk bij scheidsrechters?

Simaey: «Men had mij vanuit de universiteit gevraagd om daar rond te werken, aangezien ik eenvoudig toegang heb tot zulke mensen. Ik moet wel zeggen dat ik eigenlijk nog niet zoveel gedaan heb voor mijn thesis.»

Veto: Merk je zelf dat scheidsrechters meer in jouw voordeel fluiten nu je bij Brugge speelt?

Simaey: «Ik vind van wel. Ik heb dit jaar nog maar drie gele kaarten gekregen en dat is een persoonlijk record. Dat is zelfs minder dan bij de jeugd. Voor een verdediger of verdedigende middenvelder is dat echt weinig. Misschien dat ik iets wijzer ben geworden, maar ik denk dat je ook gewoon meer mag als je bij een grote club speelt.»

«Het is indrukwekkend om in een stadion als dat van ons te voetballen. Hier zitten elke week ongeveer vijftwintig à dertigduizend supporters. Het is hier echt een heksenketel. Als dertigduizend mensen op je fluiten is het dan ook normaal dat je eens de andere kant opblaast.»

SONCK

Veto: Hoe voelt het om zelf te worden toegejuicht door zoveel mensen?

Simaey: «Dat is natuurlijk wel vreemd. Het is geen normale werksituatie. Ik ben mij er zeker van bewust dat het allemaal snel kan veranderen. Dat is het lot van een voetballer. Als het goed gaat, ben je een god, als het slecht gaat ben je het vuil van de straat. Zelfs heb ik nog nooit echt negatieve kritiek gehad, maar ik ben er wel zeker van dat dat ooit zal gebeuren.»

Op het einde van het interview komt Wesley Sonck, nadat hij trots gemeld heeft dat hij een 180 gescoord heeft bij darts, er even bij zitten. Gevraagd wat hij van de studerende Simaey vindt, antwoordt Sonck dat *het ne slimme is eh*, om daarna met zijn duim en wijsvinger het bekende L-gebaar te maken. Op de parking zien wij Simaey in een dure wagen wegrijden, Sonck in een nog duurdere. Er rest ons slechts één conclusie: studeren is voor losers en hoe vroeger je ermee stopt, hoe rijker je wordt.

(foto An Moerenhout)

Veto: Had je zelf verwacht dat het zo snel zo goed ging gaan?

Simaey: «Ik had dat wel verwacht. De mensen rond mij lieten altijd blijken dat het wel zou lukken. Ik begrijp wel dat de supporters vraagtekens hadden bij mijn aankomst, ik kwam tenslotte van een kleinere ploeg. Ik denk dat die vraagtekens nu weg zijn.»

Veto: Heb je ambitie om een volgende stap te zetten?

Simaey: «In voetbal kan je moeilijk dingen voorspellen. Het kan heel snel gaan, zowel positief als negatief. Ik voetbal hier heel graag en ik zou het niet erg vinden hier nog tien jaar te moeten blijven. Ik heb wel ambitie, maar met enkel ambitie ben je niets, het moet op papier staan. Alles wat komt, is mooi meegenomen. Als ik echt zou mogen kiezen, dan kies ik natuurlijk voor een club als Manchester United, maar die droom is niet realistisch.»

PSYCHO

Veto: Je komt van Sint-Truiden, een ploeg die net degradeerde. Zit je daarmee in?

Simaey: «Nee, dat doet mij geen pijn. Het is wel jammer voor die jongens. Ik heb er nog enkele vrienden en ik had het liever anders gezien, maar als je van club verandert ben je minder bezig met je vorige ploeg.»

Veto: Je studeert nog psychologie in Leuven. Hoe

aangesproken. Al heb ik mijn bijnaam *Psycho* er wel aan overgehouden.»

Veto: Waarom studeer je nog?

Simaey: «Ik ben daar vijf jaar geleden mee begonnen, toen ik nog in derde klasse speelde. Nu zou ik er natuurlijk mee kunnen stoppen want waarschijnlijk zal ik toch nooit iets met mijn diploma aanvangen. Maar het kost me weinig tot geen moeite om erdoor te zijn, dus doe ik maar verder.»

Veto: Doe je het ook omdat het intellectueel uitdagend is?

Simaey: «Daarvoor vind ik lezen meer een *challenge*, want voor school moet ik echt weinig moeite doen om erdoor te zijn. Ik lees echt heel veel. Ik lees dagelijks zowat alle genres die er bestaan. Het laatste dat ik las was bijvoorbeeld een biografie over Da Vinci.»

Veto: Klopt de gemeenplaats dat psychologiestudenten degenen zijn die zelf het meest psychologische hulp nodig hebben?

Simaey: «Is dat zo? Oh, dat wist ik niet. Enfin, ik hoop natuurlijk dat het niet zo is. Ik ben begonnen aan Psychologie omdat ik universitaire studies wou doen, maar ik wist niet goed wat. Dus heb ik aan de studiebegeleider gevraagd wat de meest algemene richting was en dat was Psychologie. Nu merk ik wel dat ik misschien iets meer wetenschappelijk ben aangelegd.»

Veto: Kun je sommige dingen van je studie ge-

“WAT GAAN WE DOEN VANAVOND? WAT WALLEN PAKKEN!”

Iedere katern over mei '68 gaat op zoek naar grote namen of ex-studentenleiders. Toch was de periode ook voor de gewone student tumultueus te noemen. Aangezien deze vaak vergeten worden, geeft *Veto* ze hier recht van antwoord.

“De aanhoudende betogingen en opstandigheid werden aangewakkerd door het verzet van de autoriteiten zelf. Waren ze niet opgetreden, dan was alles doodgebloed,” vertelt Luc Gheysens. “De betogingen vonden meestal plaats op de Bondgenotenlaan. We riepen en smeten wel eens iets naar de rijkswacht, die aanwezig was met waterkanonnen. Ik kan me niet meer herinneren hoeveel keer ik ben natgespoten, maar wanneer je eenmaal nat was, dan was je nat. Dan liepen de frustraties hoog op bij de rijkswacht en begon het *spelleke*. Je moest werkelijk lopen om op tijd in de cafés te zijn. Daar mocht de rijkswacht immers niet komen. En dan stonden we daar, in onze slip aan de kachel.”

Erik Costeur, net als Gheysens oud-lid van studentenclub Moeder Meense: “Och ja, we sloegen wel eens enkele Walen in elkaar. De senior had toen een stok waarmee we ‘de score’ bijhielden: per Waal een streepje. Maar het was veeleer een ludieke actie. Wat gaan we doen vanavond? Wat Walen pakken!” Naast de *Walenjacht* deed men nog andere acties. Costeur: “Soms spraken we af om een soort *raids* uit te voeren. Als er Franse lessen aan de gang waren, slopen we met een paar man aula's binnen. Toen sprongen we op commando allemaal recht en bekogelden de zaal met rotte eieren om dan snel de aftocht te blazen.”

Gheysens: “Je had nog twee rectoren, ook al was de Waalse toen al ondergeschikt.

Met een paar mannen drongen we binnen in de Lakenhallen tot aan de kantoren. We hebben dan alle meubels van de Waalse rector door het raam naar buiten gekegeld op de Oude Markt. Ik ben er niet trots op, maar ik heb nog geholpen zijn meubels in brand te steken. 's Avonds hebben we daarrond een groot kampvuur gehouden.”

Gheysens vertelt ook over wat minder leuke kanten. Gheysens: “De (club)studenten werden misbruikt door Goossens, er werd op ons neergekeken. We waren oubollig en conservatief. Gelukkig hebben velen dat op tijd ingezien en zijn ze terug beginnen studeren. Vele anderen hebben een tweede zit of een bisjaar aan hun been gehad. Ik herinner me ook nog vrienden uit geneeskunde die, om de band met de arbeiders te versterken, naar de kolenmijnen trokken in Limburg om er te werken. Velen zijn er niet goed van teruggekomen — er zijn daar drama's gebeurd. Velen hebben zich dat achteraf wel beklagd.”

De band onder de Vlaamse studenten was zo te horen niet zo stevig. Costeur: “Tijdens het jaarlijkse carnavalbal in Leuven kwam het ook tot een treffen tussen de linkere ‘hippies’ en de cantusstudenten toen daar een beginnend groepje kwam optreden met wat meer psychedelische muziek. Het is ontaard en uitgroeid tot een heus handgemeen met flessen en dergelijke. Dat beginnende groepje was Pink Floyd en die zijn daar moeten wegvluchten.”

Toch waren niet alle studenten echt betrokken bij de politiek. Mark Hondeghem: “Wij waren niet politiek actief. Wij gingen

graag eens betogen, maar dat was het.” Costeur: “Volgens mij geloofde maar vijf procent van de studenten echt in de komst van de betere wereld en de macht aan de arbeider en dergelijke meer.” Toch zijn ze het er alle drie over eens: “Door deze protesten is de regering Vanden Boeyenants gevallen.”

Ide Smets & Pieterjan Bonne

L'IMAGINATION
PREND
LE POUVOIR!

HET WITTE GEVAAR IS DAAR!

“Ik ben erg trots op mijn verleden. Provo heeft een mooie bijdrage geleverd tot meer democratie.” Hij maakte in Nederland tijdens de jaren zestig het mooie weer. Autoriteiten wisten er geen raad mee, leeftijdgenoten volgden massaal zijn voorbeeld. Roel Van Duijn: een zachte anarchist, een schalkse provocateur in zijn dagen, een natuurmens die nu therapeut is voor mensen met liefdesverdriet. De man achter Provo, het ‘witte gevaar’.

“Wat is er toch met mij?” vraagt Roel Van Duijn zich ietwat geërgerd af aan de telefoon. “Elke dag word ik nog gevraagd om interviews over Provo te geven.” Maar als we vragen wat hij nu zoal uitsteekt, antwoordt hij kort en formeel. “Ik schrijf artikelen en zetel in de Amsterdamse gemeentepolitiek. Ik geef ook boeken uit, sinds '65 al eigenlijk. Mijn laatste werk gaat over liefdesverdriet. Ik ben nu eigenlijk therapeut voor mensen met liefdesverdriet.”

Provo, ontstaan in '65, was een beweging die op een ludieke manier vastgeroeste autoriteiten provoceerde, vandaar ook de naam. Bekend is hun ‘witte-fietsenplan’ dat de Amsterdamse binnenstad autovrij moest maken. Geïnspireerd door het anarchisme, streefden de Provo's naar meer democratie en vrede. Nadat Amsterdam viel voor de charme van die ongevaarlijke nozems, volgde Europa 's jeugd snel. Naar eigen zeggen is Van Duijn geïnspireerd door anarchistische denkers als prins Kropotkin en door de romantiek van de negentiende eeuw en de spirituele beweging die daaruit ontstaan is.

De jaren zestig karakteriseert Van Duijn als “een tijd van opstand tegen achterhaald autoritair gezag, ook een tijd van waarschuwing tegen de mogelijkheid van oorlog en van verstoring van de natuur.” Hij

gaat verder: “Men schildert Provo nu wel af als een romantische dwaasheid, maar het is meer dan dat. Het gaat om universele principes van directe democratie, van goede omgang met de natuur en van vrede. Wij hebben bijvoorbeeld gewaarschuwd voor milieuvuiling, voor het smelten van de Noordpool. Daar werd toen smalend om gedaan. In het Westen lijkt men daar niet echt wakker van te liggen. De mensen zwijmelen weg in een consumptiemaatschappij en zijn verslaafd aan zaken die ons dom en machteloos maken.”

Van Duijn een hippie noemen, is intellectueel oneerlijk. Hij is dat niet, nooit geweest overigens. “Provo was ermee verwant, maar hippies waren niet zo politiek actief als wij. Bovendien heb ik het gebruik van drugs altijd bestreden. Zonder helder hoofd kan je de maatschappij niet veranderen. Ik zie wel sympathieke trekken in het hippiedom: ze wilden de wereld kennen en vonden muziek en liefde belangrijk. Het getuigt van een achterlijke arrogantie om op hippies af te geven.”

Veertig jaar geleden leken jongeren gemotiveerder en meer sociaal geëngageerd, zo luidt het vaak. Van Duijn: “De jongeren van toen waren aanvankelijk dezelfde als de jongeren van nu. Er was echter een kern die de rest meetrok. Langzaam ontstond een ‘provotariaat’, zowel in Nederland als in de rest van Europa. De jeugd is vandaag de dag in slaap gesust door de triomf van het consumptisme. Dat stelt het leven voor als een gigantisch, elektronisch paradijs en daarom komen weinigen nog in opstand. Ze denken dat ze in de ideale wereld leven. Ze gaan achter de computer zitten, maar dat is een waanidee.”

En België? Leuven Vlaams? Had dat iets van doen met wat er in Amsterdam gaande was? “We

zijn ook in België geweest, en Vlaanderen telde natuurlijk ook Provo's. In die tijd hielden de Vlamingen zich helaas voornamelijk bezig met hun taalstrijd. Terwijl er belangrijkere thema's waren. Wat is het doel van de wetenschap, bijvoorbeeld? Ik heb activiteiten gecoördineerd in Brussel, Antwerpen en Gent, maar geen in Leuven.”

“In België overheerste de katholieke ideologie nog. Het was een tijd waarin Hugo Claus zijn eerste aanklachten schreef. Nederland daarentegen was een zuilenmaatschappij waarin anders gedacht kon worden. Tegenwoordig is dat anders. Het monopolie van het katholicisme is nu doorbroken in Vlaanderen, maar er is nu dat akelig, sterk nationalisme dat zeer schadelijk is.”

Maarten Goethals

kolofon

Tekst: Pieterjan Bonne, Robin Broos, Ruben Bruynooghe,

Maarten Goethals, Simon Horsten, Ken Lambeets, An Moerenhout, Ward Neyrinck, Ide Smets.

Foto's: Daan Broos, Robin Broos, ingezonden. Illustraties: Kris Vanelderden. DTP: Robin Broos.

JO MET DE BANJO, EEN LID VAN SVB

“Geld en macht was alles,
maar wij wilden *back to basics*”

Jo De Clercq, ook bekend als Jo met de Banjo, zat in 1967 in zijn tweede kandidatuur Germaanse. In zijn studentenkring was hij reeds geëngageerd, maar als voorstander van de grote verandering, sloot hij zich ook aan bij de Studentenvakbeweging, kortweg het SVB. Al snel bleek de wind van verandering meer dan een zomerbriesje te zijn.

“Er waren elke donderdagavond de Leuven Vlaams betogingen. Het probleem van een Franstalige universiteit in het hartje van de Vlaamse stad Leuven was al een tijdje aan het leven. Ook al de mentaliteit van de Walen, die wat meer ‘bourgeois’ waren dan de minder rijke Vlamingen,” vertelt Jo De Clercq. “Ik was zoon van arbeider in een schoenenfabriek. Je voelde dat aan.” Vooral het bisschoppelijk *mandement* waarin werd gesteld dat Leuven één universiteit moest blijven, bleek koren op de molen. “Daarmee zeiden ze eigenlijk: ‘we willen niet naar jullie luisteren en we doen verder onze eigen, katholieke zin.’ Dat werd als een kaakslag aanvoeld.”

Verschillende Leuvense studentenclubs vonden in die periode onderkomen bij de KVHV. De Clercq: “Daar werd vooral gedronken en gezongen. Een aantal jonge gasten voelde zich niet meer in thuis en hebben in november 1967 in Salon Georges de SVB opgericht. Ikzelf was samen met mijn kotgenoot Johan Depoortere op die stichtingsavond aanwezig.” De stichtende leden waren Paul Goossens, Walter De Bock, Ludo Martens en Herwig Lerouge. Ook De Clercq en Depoortere sloten zich aan en werden meteen heel actief.

MOTOR

Wanneer Leuven Vlaams escaleert, begint er ook elders in Europa wat te broeien. “Vanuit Amsterdam kwam er met Provo en het ‘Witte Fietsen Plan’ heel veel inspiratie naar Leuven overgewaaid, maar ook uit Duitsland en Frankrijk. Het begon overal te koken, maar meer op een sociaal niveau. Leuven Vlaams werd dan ook uitgebreid tot de democratisering van een open universiteit, opdat ook mensen uit een arbeidersklasse konden studeren. Niet alleen de inschrijving, maar ook op kot gaan was duur. Er was wel een studiebeurs, maar die droeg de kosten niet.”

“De discussie barstte los, maar niet zo agressief als in Parijs waar er blijkbaar meer zuiders temperament mee gemoeid was,” meent De Clercq. “Wij staken geen auto’s in brand, er sneuvelen hoogstens een paar ruiten. In Leuven draaide het dan ook hoofdzakelijk om betogingen.” Er werden wel vergaderingen met de mensen van Amsterdam, Berlijn en Parijs belegd. “Het was een circuit waarin we met elkaar discussieerden. Waar willen we naartoe? Hoe ziet die nieuwe maatschappij eruit? We wilden gelijke kansen en een samenleving die minder op het geld en het burgerlijke, dan wel op de menselijke waarden was gebaseerd.”

In Leuven werd SVB de motor achter de beweging van 1968. “Wij hebben dat ook uitgedragen naar de arbeiders waar op dat moment ook onvrede heerste over de sluiting van de mijnen en de gebrekkige sociale voorzieningen. Er was solidariteit van de arbeiders en de vakbonden met wat er in Leuven gebeurde.”

SLEEP-INS

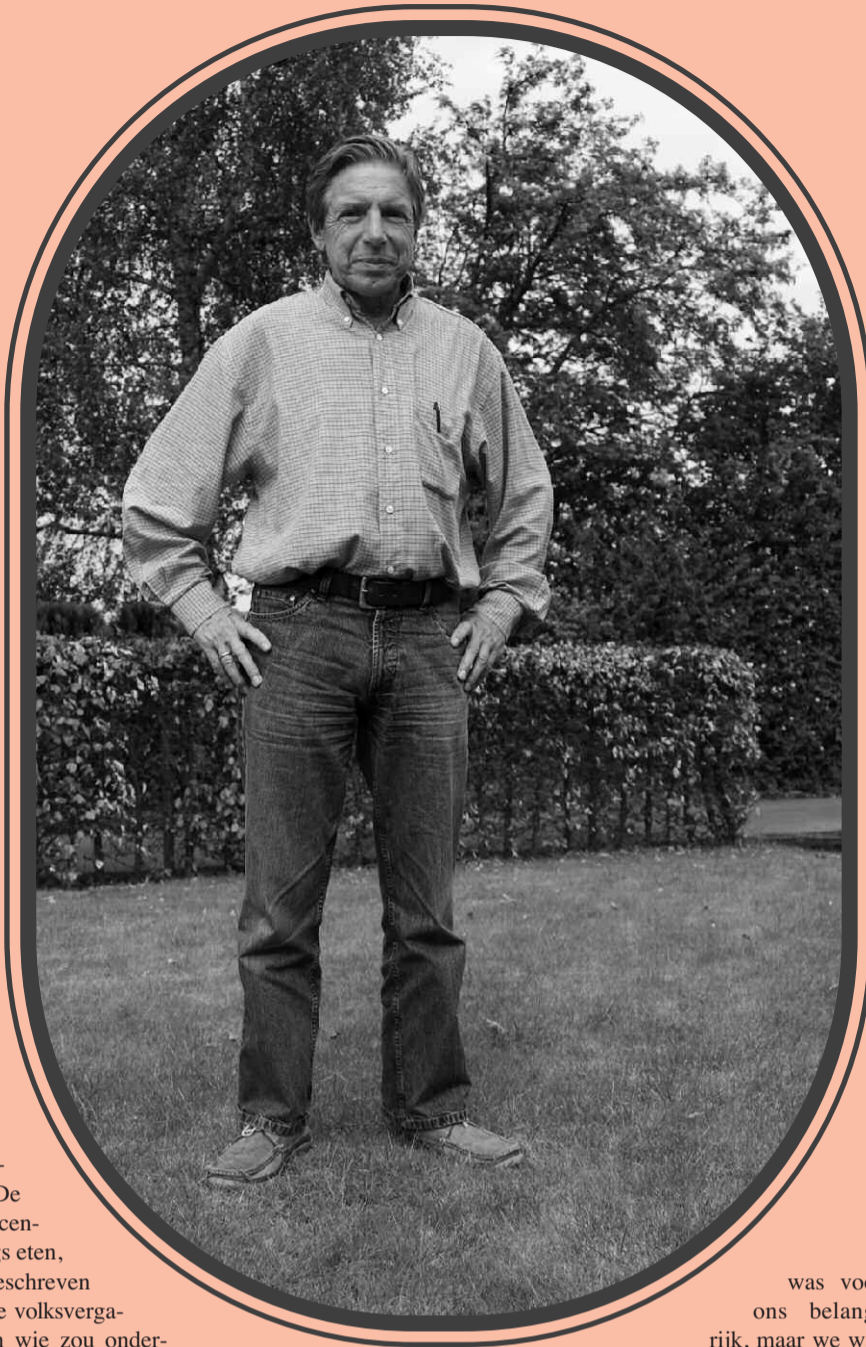
De studenten gingen in staking en bezetten het ‘nieuwe’ studentenrestaurant Alma II. De Clercq: “Alma was ons mediacentrum. Iedereen ging er ‘s middags eten, dus werden daar muurkranten geschreven en speeches gehouden. Tijdens de volksvergaderingen werd dan afgesproken wie zou onderhandelen met de rector, zodat we van de universiteit een toegankelijke, open instelling konden maken. Er werden ook *sleep-ins* gehouden. Er werden dan matrassen aangeleurd en we sliepen daar. Er was ook de vrije liefde. We kwamen uit een traditionele samenleving en de *flower power* zette zich in. Muziek speelde daar een belangrijke rol in. ‘s Avonds kwamen Miek & Roel of Boudewijn De Groot optreden en er waren protestsongs zoals die van Bob Dylan. Dat stroomde er allemaal doorheen. We waren ook de eerste generatie die ‘neen’ tegen de Amerikanen durfde zeggen. Laat die mensen in Vietnam zelf iets opbouwen, in plaats van daar alles plat te bombarderen.”

Er werd ook op straat gekomen. De politie was dan wel gewoon om dergelijke manifestaties te stoppen, maar als het nijldiger werd, sloeg de rijkswacht er wel eens op los. “Het was een spelletje. We kenden de mensen van de politie, dus werden er al eens halve afspraken gemaakt over wat al dan niet kon. Tegelijkertijd voelde men in Brussel dat er in Europa een revolutie gaande was die het oude denken wegveegde. De enige remedie die zij kenden was plattelagen, maar dat werkte niet. Kijk naar Parijs, hoe meer er werd neergeslagen, hoe meer mensen op straat kwamen. Rijkswacht en politie waren in België nog volledig gesplitst, dus stuurde Brussel rijkswachters naar Leuven. Zij doorkruisten onze afspraken en dan was het hek van de dam.”

De betogingen kwamen tot in de huiskamers, want voor het eerst kreeg iets dergelijks aandacht op televisie. Die belangstelling was een tweesnijdend mes. “Aan de ene kant konden we zo onze boodschap naar het ganse land overbrengen. Aan de andere kant kwamen we zo ook regelmatig met ons gezicht op televisie. Mijn ouders wisten perfect wat ik aan het doen was en ze waren het daar natuurlijk niet mee eens. Zij moesten *knokken* om me te laten verder studeren, dus voor hen speelde ik met mijn kansen. Voor ons was dat niet van tel. De meesten uit ons jaar kwamen zelfs zonder problemen door hun examens. Wij wilden iets betekenen in een tijd van verandering en dan sta je niet stil bij het al dan niet halen van een diploma.”

AMERIKANISME

De opsporingsbrigade (BOB) volgde de gebeurtenissen in Leuven op de voet. Met de gebeurtenissen in de omringende landen in het achterhoofd, sloeg men in paniek. In het heetst van de strijd wordt kopstuk Paul Goossens vastgezet. “Zo reageerde men vroeger,” stelt De Clercq. “Paul

was voor ons belangrijk, maar we waren niet van hem afhankelijk.

Velen konden zijn taak overnemen en dan speeche er maar iemand anders. Dat was geen probleem. Iedereen dacht op dezelfde manier en men had in Brussel snel door dat het vastzetten van Paul Goossens niets oploste, integendeel. Je kreeg de beweging niet plat door een paar gasten op te sluiten.” Toch bleef de BOB op haar hoede. “Soms werden we door de BOB tot op ons kot gevolgd. Ze wisten precies wie we waren, waar we uithingen en wat we uitspookten. Wij zegden in de zalen ‘welkom allemaal, ook de mensen van de BOB’, ze waren overal bij en we kenden hen ook. Wij hadden niets te verliezen en zij deden gewoon hun job.”

“Wij wilden iets betekenen in een tijd van verandering en dan sta je niet stil bij het al dan niet halen van een diploma”

“We hebben de Alma bezet tot de regering Vanden Boeynants gevallen is. Loste dat alles op? Nee, maar het werd intussen juni dus moesten we ook wat gaan studeren. Er is wel een breuk gekomen met de mentaliteit van vroeger. Alles mocht plots in vraag gesteld worden. Achteraf bekeken was dat een scharniermoment.” Wat daarvan het gevolg? De Clercq: “Er ontstond een andere tijdsgeest. Ik denk dat een hele generatie aan het denken is gezet. Wij hoeven niet te doen wat ons voorgeschreven is, het kan ook anders. We wilden niet meedenken in dat kapitalistisch systeem zoals het in de naoorlogse euforie was opgebouwd. Geld en macht was alles, maar wij wilden *back to basics*, naar wat we zelf waardevol vonden. Daarnaast hebben verschillende mensen van ons directe invloed gehad in de politiek. Hetzij via de kranten, hetzij via de vakbond of de partijen zelf.”

Zou de revolutie van ‘68 ook in Leuven hebben plaatsgevonden, moest de beweging niet in gang zijn gestoken door ‘Leuven Vlaams’? De Clercq: “Misschien zou het op een andere manier zijn gebeurd, maar tegelijkertijd broeide ook in de ons omringende landen heel wat. Europa had genoeg van het amerikanisme. We waren de eerste naoorlogse generatie en we hadden geen schrik om onze bek open te trekken.”

Robin Broos